

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 784

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 24 noiembrie 2008

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
297.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2008 cu privire la rectificarea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2008, aprobat prin Legea nr. 387/2007	2	
1.127.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2008 cu privire la rectificarea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2008, aprobat prin Legea nr. 387/2007	2	
★			
299.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2008 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2008	2	
1.129.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2008 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2008	3	
★			
1.155.	— Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Steaua României</i> în grad de <i>Mare Cruce</i>	3	
1.156.	— Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Steaua României</i> în grad de <i>Ofițer</i>	4	
1.157.	— Decret privind conferirea Ordinului <i>Meritul Cultural</i> în grad de <i>Comandor</i>	4	
1.158.	— Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Pentru Merit</i> în grad de <i>Ofițer</i>	5	
1.159.	— Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Steaua României</i> în grad de <i>Cavaler</i>	5	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 988 din 1 octombrie 2008 asupra cererii formulate de domnul Călin Popescu-Tăriceanu, prim-ministru al Guvernului, privind existența unui conflict juridic de natură constituțională între puterea legiuitoare și cea executivă, pe de o parte, și puterea judecătorească, pe de altă parte		6–9	
Decizia nr. 1.190 din 6 noiembrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. h ¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali		10–11	
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
158.	— Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea titlului XI „Renta viageră agricolă” din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	12–13	
165.	— Ordonanță de urgență privind transmiterea unui imobil din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Mediului și Dezvoltării Durabile — Administrația Națională „Apele Române” în domeniul public al comunei Negriștești și în administrarea Consiliului Local al Comunei Negriștești, județul Galați	13–14	
1.466.	— Hotărâre privind acordarea unui ajutor	14	
1.470.	— Hotărâre privind numirea domnului Scripăț Constantin în funcția publică de subprefect al județului Bacău	15	
1.471.	— Hotărâre privind numirea doamnei Sighinaș-Crista Marcela Doina în funcția publică de subprefect al județului Galați	15	
1.472.	— Hotărâre privind numirea domnului Bitea Cristian-Vasile în funcția publică de subprefect al județului Ialomița	16	
1.473.	— Hotărâre privind numirea domnului Bercean Pamfil în funcția publică de subprefect al județului Maramureș	16	
DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU			
237.	— Decizie privind exercitarea atribuțiilor secretarului de stat, șeful Departamentului de Control al Guvernului	17	
238.	— Decizie privind numirea domnului Georgescu Horia în funcția publică de secretar general în cadrul Agenției Naționale de Integritate	17	
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
3.385.	— Ordin al ministrului economiei și finanțelor privind instituirea procedurii de administrare specială și de supraveghere financiară la Compania Națională a Huilei — S.A.	18	
4.876.	— Ordin al ministrului educației, cercetării și tineretului privind aprobarea programelor școlare pentru disciplina de studiu din aria curriculară Tehnologii: Educație tehnologică, clasele a V-a—a VIII-a	19	
4.988.	— Ordin al ministrului educației, cercetării și tineretului privind aprobarea programelor școlare revizuite pentru discipline de trunchi comun din aria curriculară Arte, clasele a V-a—a VIII-a	19–20	
ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR			
1.024.	— Decizie privind autorizarea funcționării ca broker de asigurare a Societății Comerciale „KING OF BROKERS IN ROMANIA — BROKER DE ASIGURARE” — S.R.L.	20	
1.025.	— Decizie privind autorizarea funcționării ca broker de asigurare a Societății Comerciale „INSURER BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE” — S.R.L.	20–21	
1.026.	— Decizie privind autorizarea funcționării ca broker de asigurare a Societății Comerciale „MULTI ASIG BROKER DE ASIGURARE” — S.R.L.	21	
1.030.	— Decizie privind interzicerea temporară a exercitării activității de asigurare și/sau reasigurare a Societății Comerciale MCI INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE — S.R.L.	22	
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI			
Hotărârea din 25 ianuarie 2007 în Cauza Sissanis împotriva României		23–31	

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2008 cu privire la rectificarea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2008, aprobat prin Legea nr. 387/2007****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 26 din 27 august 2008 cu privire la rectificarea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2008, aprobat prin Legea nr. 387/2007,

adoptată în temeiul art. 1 pct. I.2 din Legea nr. 142/2008 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 29 august 2008.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 65 alin. (2) și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

BOGDAN OLTEANU

București, 18 noiembrie 2008.
Nr. 297.

PREȘEDINTELE SENATULUI

ILIE SÂRBU**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****DECRET****privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2008 cu privire la rectificarea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2008, aprobat prin Legea nr. 387/2007**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2008 cu privire la rectificarea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul

2008, aprobat prin Legea nr. 387/2007, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 17 noiembrie 2008.
Nr. 1.127.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2008 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2008****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 18 din 16 iulie 2008 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2008, adoptată în temeiul art. 1 pct. I.1 din Legea

nr. 142/2008 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 22 iulie 2008.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 65 alin. (2) și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

BOGDAN OLTEANU

București, 18 noiembrie 2008.
Nr. 299.

PREȘEDINTELE SENATULUI

ILIE SÂRBU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
Guvernului nr. 18/2008 cu privire la rectificarea bugetului de
stat pe anul 2008**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2008 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2008 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 17 noiembrie 2008.

Nr. 1.129.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind conferirea Ordinului Național *Steaua României*
în grad de *Mare Cruce***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A și ale art. 11 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerea ministrului afacerilor externe,

în semn de înaltă apreciere pentru contribuția remarcabilă în reformarea instituțiilor publice românești, pentru întreaga activitate pusă în slujba dezvoltării relațiilor de colaborare dintre România și Statele Unite ale Americii,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul Național *Steaua României* în grad de *Mare Cruce* Excelenței Sale, domnului Nicholas Taubman, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Statelor Unite ale Americii la București.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București, 19 noiembrie 2008.

Nr. 1.155.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
privind conferirea Ordinului Național *Steaua României*
în grad de *Ofițer*

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A și ale art. 11 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerea guvernatorului Băncii Naționale a României, în semn de înaltă apreciere pentru profesionalismul și unicitatea cu care a abordat problema prognozelor economice nonstandard pe termen mediu și lung,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul Național *Steaua României* în grad de *Ofițer* domnului profesor universitar doctor Virgiliu Jorj Stoenescu, membru al Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București, 19 noiembrie 2008.
Nr. 1.156.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
privind conferirea Ordinului *Meritul Cultural*
în grad de *Comandor*

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (3), ale art. 7 lit. A și ale art. 11 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare,

în semn de înaltă apreciere pentru întreaga sa carieră didactică, pentru dăruirea cu care s-a implicat în promovarea limbii și civilizației române în Republica Franceză, pentru contribuția avută la strângerea legăturilor tradiționale româno-franceze,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul *Meritul Cultural* în grad de *Comandor*, categoria A — Literatură, domnului Vasile Măruță, profesor de literatură comparată la Universitatea din Nancy (Republica Franceză), președinte al Asociației franco-române „L'Arc Carpatique”.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București, 19 noiembrie 2008.
Nr. 1.157.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
privind conferirea Ordinului Național Pentru Merit
în grad de Ofițer

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului afacerilor externe,

în semn de apreciere pentru umanismul și dăruirea cu care s-a implicat în procesul de asistență a copiilor abandonati și marginalizați din România, pentru întreaga activitate pusă în slujba dezvoltării și consolidării relațiilor româno-norvegiene,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul Național *Pentru Merit* în grad de *Ofițer* domnului Kjell Ove Nygaard, consul onorific al României la Bergen și pentru districtele Hordaland și Sogn og Fjordane din Regatul Norvegiei.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București, 19 noiembrie 2008.
Nr. 1.158.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
privind conferirea Ordinului Național Steaua României
în grad de Cavaler

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (3), ale art. 6 lit. A și ale art. 11 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare,

în semn de apreciere deosebită pentru înalta ținută morală și patriotismul de care a dat dovadă, pentru devotamentul și atașamentul față de valorile democrației,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul Național *Steaua României* în grad de *Cavalier* domnului Vasile Paraschiv.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București, 19 noiembrie 2008.
Nr. 1.159.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 988

din 1 octombrie 2008

asupra cererii formulate de domnul Călin Popescu-Tăriceanu, prim-ministru al Guvernului, privind existența unui conflict juridic de natură constituțională între puterea legiuitoare și cea executivă, pe de o parte, și puterea judecătorească, pe de altă parte

Prin Cererea cu nr. 5/3.354 din 13 iunie 2008, domnul Călin Popescu-Tăriceanu a solicitat Curții Constituționale soluționarea conflictului juridic de natură constituțională dintre puterea legiuitoare și cea executivă, pe de o parte, și puterea judecătorească, pe de altă parte.

Sesizarea se întemeiază pe prevederile art. 146 lit. e) din Constituție și ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 6.776 din 16 iunie 2008 și formează obiectul Dosarului nr. 1.497E/2008.

Prin cerere se solicită Curții Constituționale să constate existența unui conflict juridic de natură constituțională între puterea legislativă și cea executivă, pe de o parte, și puterea judecătorească, pe de altă parte, conflict produs ca urmare a unor hotărâri judecătorești, și anume: Decizia civilă nr. 278 din 23 februarie 2006 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal; Decizia civilă nr. 769 din 22 mai 2006 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.348/2/2006; Decizia civilă nr. 1.160 din 24 aprilie 2008 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 25.769/3/2007; Sentința civilă nr. 1.097 din 2 aprilie 2008 a Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.422/3/2008, hotărâri pronunțate cu încălcarea competențelor stabilite prin Constituție, precum și faptul că hotărârile menționate sunt lipsite de efecte juridice.

În motivarea cererii se arată, în esență, următoarele: prin Scrisoarea nr. 51 din 13 iulie 2005, Asociația pentru Apărarea Drepturilor Omului din România a solicitat Guvernului României, prin secretarul său general, în temeiul Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, comunicarea unor copii de pe stenogramele ședințelor de Guvern în care s-au dezbătut și adoptat, în perioada 2001—2004, acte normative cu privire la situația RAFO — S.A. Onești, inclusiv stenograma ședinței în care a fost dezbătută și adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 101/2004 privind preluarea de către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului a unor creanțe fiscale asupra societăților comerciale RAFO — S.A. Onești și CAROM — S.A. Onești. Ca răspuns la această solicitare, cu Adresa nr. 16/80/r.p. din 26 iulie 2005, Secretariatul General al Guvernului a comunicat Asociației că, potrivit dispozițiilor Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, informațiile cuprinse în stenogramele ședințelor Guvernului și transcrierile lor au nivelul de clasificare „strict secret”. În consecință, Asociația pentru Apărarea Drepturilor Omului din România s-a adresat justiției, în temeiul Legii nr. 544/2001, pentru obligarea Guvernului la comunicarea informațiilor respective. Prin Sentința nr. 3.763 din 30 septembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 6.897/CA/2005, Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a respins ca inadmisibilă acțiunea asociației. Prin Decizia nr. 278 din 23 februarie 2006, irevocabilă, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a a admis recursul Asociației pentru Apărarea Drepturilor Omului din România și a obligat Guvernul

României să-i comunice acesteia informațiile de interes public solicitate. S-a ajuns, astfel, „la un conflict juridic constituțional între autoritățile legislativă și executivă, pe de o parte, și o instanță judecătorească, parte a autorității judecătorești, pe de altă parte, întrucât aceasta din urmă a apreciat că o persoană privată are acces la informații clasificate, dispunând autorității executive, împotriva prevederilor legale în vigoare, comunicarea acestora”. În continuare, se arată că, „prin pronunțarea altor hotărâri judecătorești accesorii față de Decizia civilă nr. 278 din 23 februarie 2006”, pe care le nominalizează, conflictul a perpetuat în timp, în sensul că „autoritatea judecătorească a obligat Secretariatul General al Guvernului să comunice informații de pe stenograma ședinței de Guvern, document ce aparține și este generat de activitatea Guvernului, entitate distinctă, organ colegial format din miniștri”, precum și că „Guvernul se află în imposibilitatea executării acestor sentințe, în caz contrar putând fi acuzat de încălcarea dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 1.198/2004 care clasifică la nivel SECRET acest tip de document, pe care îl deține doar în păstrare.”

În sensul admisibilității cererii se invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, de exemplu, deciziile nr. 53/2005 și nr. 270/2008, precum și faptul că aceasta „nu este de natură să se constituie într-o cale de atac împotriva unei hotărâri judecătorești, având în vedere că instanța constituțională nu face parte din sistemul instanțelor judecătorești”. Dacă s-ar considera că numai puterile executivă și legislativă își pot aroga competențe sau atribuții care, potrivit Constituției, aparțin altor autorități publice și care ar genera conflicte juridice de natură constituțională, s-ar încălca art. 146 lit. e) din Constituție.

De asemenea, se solicită Curții să constate că hotărârea judecătorească prin care Guvernul a fost obligat să comunice Asociației pentru Apărarea Drepturilor Omului din România informațiile de interes public menționate „a fost pronunțată *ultra vires*”.

Sub aspectul părților implicate în conflictul de natură constituțională, se arată că puterea judecătorească, reprezentată prin instanțele de judecată, și-a depășit competența și a uzurpat atribute ale puterii legislative, iar puterea executivă, reprezentată de Guvern, este parte în conflict și are calitate procesuală pasivă, deoarece cererea de chemare în judecată este formulată împotriva acestuia.

Pe fond, se apreciază că prin hotărârea judecătorească pronunțată de Curtea de Apel București, precum și prin celelalte hotărâri judecătorești subsecvente se încălcă prevederile art. 1 alin. (4), art. 31 alin. (3) și art. 53 din Constituție și deciziile Curții Constituționale nr. 1.175/2007 și nr. 568/2006.

În acest sens, se arată că, în aplicarea prevederilor constituționale ale art. 31 alin. (1), regimul juridic al informațiilor de interes public este reglementat prin Legea nr. 544/2001, care definește la art. 2 lit. b) informația de interes public ca fiind „*orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile unei autorități publice sau instituții publice, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației*”. Or, art. 12 alin. (1) lit. b) din lege stabilește că în sfera informațiilor de interes public care se comunică persoanei nu intră

„[...] informațiile privind deliberările autorităților, precum și cele care privesc interesele economice și politice ale României, dacă fac parte din categoria informațiilor clasificate, potrivit legii”. Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate stabilește că „informațiile, datele, documentele de interes pentru securitatea națională, care, datorită nivelurilor de importanță și consecințelor care s-ar produce ca urmare a dezvăluirii sau diseminării neautorizate, trebuie să fie protejate”, precum și că împotriva clasificării informațiilor, duratei pentru care acestea au fost clasificate, precum și împotriva modului în care s-a atribuit un nivel sau altul de secretizare se poate face contestație în contencios administrativ.

Față de acestea, se consideră că restrângerea dreptului persoanei de acces la informațiile de interes public este în perfectă concordanță cu art. 31 alin. (3) și art. 53 din Constituție, precum și cu deciziile Curții Constituționale nr. 1.175/2007 și nr. 568/2006, iar „stenogramele ședințelor de Guvern, aflate în gestiunea și protecția Secretariatului General al Guvernului ori a Cancelariei Primului-Ministru, conținând informații privind **deliberarea autorității executive** în executarea propriilor atribuții, sunt exceptate de la accesul liber al cetățenilor”. **„Numai în condițiile în care se admite o contestație îndreptată împotriva clasificării informației, în temeiul art. 20 din Legea nr. 182/2002, și se dispune declasificarea, urmează a se aplica regimul Legii nr. 544/2001.”** În continuare, se arată că, întrucât în cauză nu s-a dispus o asemenea măsură, instanța de judecată trebuie să aplice dispozițiile legale menționate, în caz contrar putându-se ajunge ca „o hotărâre judecătorească să contravină unei legi în vigoare, dar și art. 31 alin. (3) coroborat cu art. 53 din Constituție”.

În sistemul separației puterilor în stat, fiecare organ sau instituție a puterii legislative, executive sau judecătorești „trebuie să acționeze în limitele strict stabilite de Constituție”. Potrivit art. 126 alin. (1)—(3) din Legea fundamentală, instanțele de judecată aplică legea, iar competența acestora și procedura de judecată sunt prevăzute de lege, astfel că „nicio instanță judecătorească nu își poate aroga printr-o hotărâre pe care o pronunță un drept de legiferare, competență ce aparține puterii legiuitoare”. Or, în cauză, **„instanța de judecată reglementează, în materia informațiilor clasificate, o nouă procedură prin care acestea pot fi aduse la cunoștința publică, abrogând în fapt prevederile Legii nr. 182/2002 și legiferând o altă procedură, similară celei prevăzute de Legea nr. 544/2001”**. Se încalcă astfel în mod grav dreptul Parlamentului de a legifera, deși în sistemul nostru de drept voința acestuia materializată într-o lege poate fi înfrântă doar printr-o decizie de admitere a obiecției sau excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curtea Constituțională.

Așadar, se consideră că în cauză „suntem în fața unui **exces de putere**, constând în depășirea de către instanța judecătorească a atribuțiilor sale constituționale și substituirea în competențele altor puteri constituite, în dauna ordinii constituționale și a interesului public”, ajungându-se „la încălcarea flagrantă a principiului separației puterilor în stat”, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție.

În sfârșit, cu referire la prevederile art. 35 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, autorul sesizării consideră că soluționarea prezentului conflict juridic de natură constituțională se poate face „prin respectarea de către instanțele judecătorești a dispozițiilor constituționale de referință invocate”, precum și prin „lipsirea de efecte juridice a hotărârii judecătorești care legiferează, deci pronunțată cu depășirea competențelor instanțelor judecătorești, și care a fost constatată ca atare de către Curtea Constituțională”.

Prin sesizare se invocă încălcarea prevederilor constituționale ale: art. 1 alin. (4), potrivit căruia „(4) Statul se

organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale”, art. 31 alin. (3) care stabilește că „(3) Dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze măsurile de protecție a tinerilor sau securitatea națională” și art. 53 privind „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”.

În conformitate cu dispozițiile art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, sesizarea a fost comunicată părților aflate în conflict, solicitându-li-se să își exprime, în scris, punctul de vedere asupra conținutului conflictului și a eventualelor căi de soluționare a acestuia.

Președintele Camerei Deputaților a comunicat punctul său de vedere cu Adresa nr. 51/210CP din 24 iunie 2008, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 7.246 din 24 iunie 2008, prin care arată că solicitarea primului-ministru este pe deplin îndreptățită, precum și că, prin decizia sa, Curtea Constituțională trebuie să constate existența unui conflict juridic între puterea judecătorească, pe de o parte, și puterea legislativă, pe de altă parte. Aceasta deoarece, „așa cum rezultă cu limpezime din cererea adresată Curții Constituționale de către primul-ministru, printr-o serie de sentințe pronunțate de Curtea de Apel — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, Guvernul este împiedicat să-și respecte o hotărâre proprie, pe care a adoptat-o în aplicarea prerogativelor constituționale înscrise în art. 102 alin. (1) din Legea fundamentală a țării. Nu este vorba de un conflict instituțional între două autorități publice, de un conflict de competență, ci de un conflict juridic determinat de o sentință a unei instanțe judecătorești care, în loc să respecte Constituția și să-și întemeieze întreaga activitate judiciară pe prevederile legale, creează indirect noi norme de drept”. Acest conflict „poartă chiar asupra unora dintre principiile fundamentale ale actului de judecată și, în primul rând, asupra principiului legalității. Este adevărat că normele procedurale instituie caracterul irevocabil al sentințelor definitive pronunțate de instanțele judecătorești”, însă Curtea Constituțională este „competentă în calitatea ei de garant al supremației Constituției să constate că o anumită decizie pronunțată de o instanță sfidează Constituția” „prin încălcarea principiului separației puterilor consfințit în art. 1 alin. (4)” din aceasta. Instanța de judecată stabilește „un alt regim juridic al clasificării unui anumit tip de informații produs de Guvern (stenogramele ședințelor acestuia)” și „se substituie în drepturile suverane ale Parlamentului, ca unică autoritate legiuitoare a statului român, instituind pe cale pretoriană dispoziții general obligatorii pentru Guvern, în afara voinței Parlamentului, singurul în măsură să adopte astfel de norme”. În continuare, se arată că „este voința suverană a Parlamentului ca regimul juridic al informațiilor clasificate, precum și cel al informațiilor de interes public să fie reglementat prin lege, și nu prin hotărâre judecătorească, care produce efecte numai pentru părțile aflate în litigiul dedus soluționării unei instanțe judecătorești”. Se mai susține că „prin conduita Curții de Apel București se încalcă, de asemenea, art. 31 alin. (3) și art. 53 din Constituție, precum și două decizii pronunțate de Curtea Constituțională, care, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, sunt obligatorii”. Cu referire la caracterul confidențial al stenogramelor ședințelor Guvernului, se arată că, în conformitate cu art. 102 alin. (1) din Constituție, acesta asigură realizarea politicii interne și externe a țării „ori discutarea [...] situației unei societăți comerciale a cărei activitate interesează siguranța națională” și care „este prin natura sa confidențială”. De altfel, printr-o hotărâre proprie, Guvernul a stabilit că „stenogramele ședințelor de Guvern sunt clasificate SECRET DE STAT, nivel SECRET”. Consideră că „această dispoziție normativă

a fost ignorată de instanța de judecată, care are obligația constituțională să înfăptuiască justiția în numele legii și în temeiul acesteia. Refuzând să aplice o dispoziție clară cuprinsă într-un act normativ, puterea judecătorească, printr-o Curte de Apel, a dat naștere unui grav conflict juridic de natură constituțională ce opune aceasta, puterii legislative celei executive.” Se mai arată că „Guvernul României este acuzat printr-o sentință judecătorească că respectă o lege adoptată de Parlament și o hotărâre proprie. Această concluzie bizară rezultă implicit din conținutul unor decizii ale unei instanțe de apel care se transformă voluntar în legiuitor”, precum și că, „prin acest demers, instanța de apel și-a depășit condiția constituțională, instituindu-și cu de la sine putere o competență care aparține de drept Parlamentului și în secundar Guvernului”.

În concluzie, președintele Camerei Deputaților „consideră că cererea adresată Curții Constituționale este pe deplin întemeiată și solicită acesteia să soluționeze conflictul juridic care face obiectul dosarului aflat pe rolul Curții și să repună în deplină legalitate constituțională raporturile instituționale dintre cele trei puteri ale statului”.

Președintele Senatului a comunicat punctul său de vedere cu Adresa nr. I/334, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 7.297 din 25 iunie 2008. În esență, cu privire la imposibilitatea executării hotărârilor judecătorești menționate în sesizare arată că, „în conformitate cu prevederile art. 372 din Codul de procedură civilă, *«executarea silită se va efectua numai în temeiul unei hotărâri judecătorești ori al unui alt înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.»*”. Or, din materialul prezentat „nu rezultă dacă s-a procedat la punerea în executare silită a Deciziei civile nr. 278 din 23 februarie 2006, pronunțată de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 82/2/2006, singura hotărâre judecătorească dintre toate celelalte la care se face referire și care ar putea constitui titlu executoriu”, întrucât „nu este suficient să se poată porni executarea silită”, ci „aceasta trebuie cerută într-un anumit termen de prescripție, stabilit de lege”. De asemenea, mai arată că, potrivit „art. 399 și următoarele din Codul de procedură civilă, împotriva executării silită înseși, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați, contestație ce se introduce la instanța de executare. Contestația la executare este un mijloc procedural special prin care se poate obține, uneori, chiar și anihilarea efectului executoriu al unui titlu executoriu”, iar „Guvernul României, prin Secretariatul General al Guvernului, poate invoca excepții și în această fază procesuală”. Se invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului prin care s-a statuat în mod constant că etapa executării silită trebuie considerată ca făcând parte din procedurile judiciare de soluționare a unui litigiu, și anume ca a doua parte a acestor proceduri.

Guvernul a comunicat punctul său de vedere cu Adresa nr. 5/3.354/CPT din 23 iunie 2008, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 7.188 din 24 iunie 2008, prin care consideră că „hotărârea judecătorească pronunțată de Curtea de Apel București”, precum și „hotărârile judecătorești subsecvente” încalcă prevederile art. 1 alin. (4), art. 31 alin. (3) și art. 53 din Constituție și deciziile Curții Constituționale nr. 1.175/2007 și nr. 568/2006. În consecință, susține „integral punctul de vedere exprimat în sesizarea cu numărul 5/3.354/CPT din data de 13.06.2008, formulată de domnul prim-ministru Călin Popescu Țăriceanu și înregistrată la Curtea Constituțională sub numărul 3.776/16.06.2008”.

Apreciază că, „având în vedere gravitatea consecințelor”, „eventualele căi de soluționare a acestui blocaj instituțional [...],

precum și un posibil remediu ar fi lipsirea de efecte juridice a hotărârii judecătorești care legiferează”, fiind „deci pronunțată cu depășirea competențelor instanțelor judecătorești, și care să fie constatată ca atare de către Curtea Constituțională”.

Consiliul Superior al Magistraturii a comunicat punctul său de vedere cu Adresa nr. 19.755/1.154/2008, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 7.251 din 25 iunie 2008. Consiliul Superior al Magistraturii consideră că, în fapt, prin sesizare, Curtea Constituțională este chemată să se pronunțe cu privire la depășirea atribuțiilor puterii judecătorești, astfel că sesizarea „tinde să se constituie într-o cale de atac extraordinară împotriva unor hotărâri judecătorești definitive și irevocabile”. Or, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, conflictul juridic de natură constituțională presupune acțiuni sau acte concrete prin care o autoritate dintre cele prevăzute în titlul III din Constituție își arogă puteri, atribuții sau competențe, care, potrivit Legii fundamentale, aparțin altei autorități publice, ori omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligația lor. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 53 din 28 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 17 februarie 2005. De asemenea, mai arată că, așa cum a statuat Curtea Constituțională, de exemplu, prin Decizia nr. 148 din 16 aprilie 2003, soluționarea conflictelor juridice de natură constituțională urmărește înlăturarea unor posibile blocaje instituționale între diferite autorități publice constituționale, determinate de conflicte pozitive sau negative de competență.

Or, „în motivarea sesizării sunt menționate elemente ale fondului cauzelor deduse judecării în fața instanțelor judecătorești competente, ceea ce nu poate conduce decât la concluzia că nu sunt întrunite cerințele de admisibilitate ale prezentei cereri”, iar „hotărârile al căror caracter definitiv, irevocabil și executoriu se tinde a fi desființat au fost pronunțate interpretând și aplicând prevederile legale în vigoare, astfel că nu se poate susține că instanțele și-au încălcat competența sau și-au arogat atribuții ale puterii legislative”.

În concluzie, apreciază că „nu ne aflăm în fața unui conflict juridic de natură constituțională, întrucât punerea în executare a unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile nu este de natură să creeze un blocaj instituțional între diferite autorități publice constituționale, în speță între autoritatea executivă reprezentată de Guvernul României și autoritatea judecătorească”.

Cererea privind soluționarea conflictului juridic de natură constituțională dintre puterea legiuitoare și cea executivă, pe de o parte, și puterea judecătorească, pe de altă parte, a fost dezbătută în ședința din data de 1 octombrie 2008, cu participarea reprezentanților Guvernului României, domnul Niculae Teodorescu, director în cadrul Secretariatului General al Guvernului, însoțit de domnul Cătălin Cernat, consilier juridic în cadrul Secretariatului General al Guvernului.

Având cuvântul, reprezentantul Guvernului României, domnul Niculae Teodorescu, solicită Curții Constituționale să constate existența unui conflict juridic de natură constituțională între puterea legiuitoare și cea executivă, pe de o parte, și puterea judecătorească, pe de altă parte. Conflictul este determinat de hotărârea judecătorească prin care stenogramele ședințelor Guvernului României sunt considerate informații de interes public, ceea ce reprezintă o imixtiune din partea autorității judecătorești în atribuțiile autorității legislative și ale autorității executive. Se susține că astfel se încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației

puterilor în stat și ale art. 31, potrivit cărora dreptul la informație privește numai informațiile de interes public.

CURTEA,

examinând cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre puterea legislativă și cea executivă, pe de o parte, și puterea judecătorească, pe de altă parte, punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului, al Guvernului și al Consiliului Superior al Magistraturii, susținerile reprezentantului Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit art. 146 lit. e) din Constituție, precum și al art. 1, 10, 34 și 35 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritățile publice.

În esență, prin cererea formulată, se solicită Curții Constituționale să constate existența unui conflict juridic de natură constituțională între puterile statului, conflict declanșat ca urmare a unor hotărâri judecătorești, și anume, în ordinea invocării lor, Decizia civilă nr. 278 din 23 februarie 2006 a Curții de apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal; Decizia civilă nr. 769 din 22 mai 2006 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.348/2/2006; Decizia civilă nr. 1.160 din 24 aprilie 2008 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 25.769/3/2007; Sentința civilă nr. 1.097 din 2 aprilie 2008 a Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.422/3/2008. În opinia autorului cererii, aceste hotărâri au fost pronunțate cu încălcarea competențelor stabilite prin Constituție, astfel că solicită Curții Constituționale să constate că ele sunt lipsite de efecte juridice.

În susținerea cererii s-a invocat, în cadrul ședinței de dezbateri din data de 1 octombrie 2008, încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4), conform cărora „(4) Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale”, și ale art. 31 privind „Dreptul la informație”.

Având în vedere considerentele expuse în prezenta decizie, dispozițiile art. 146 lit. e) din Constituție, precum și prevederile art. 11 alin. (1) lit. A.e), ale art. 34, 35 și 36 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că cererea domnului Călin Popescu-Tăriceanu, prim-ministru al Guvernului, privind existența unui conflict juridic de natură constituțională între puterea legiuitoare și cea executivă, pe de o parte, și puterea judecătorească, pe de altă parte, este inadmisibilă.

Definitivă.

Decizia se comunică Guvernului României, Consiliului Superior al Magistraturii, președinților celor două Camere ale Parlamentului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 1 octombrie 2008 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán și Augustin Zegrean, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Examinând cererea formulată, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă pentru următoarele considerente:

În conformitate cu dispozițiile art. 146 lit. e) din Constituție, Curtea Constituțională „soluționează conflictele juridice de natură constituțională **dintre autoritățile publice**, la cererea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a primului-ministru sau a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii”. În acest sens, autorități publice care ar putea fi implicate într-un conflict juridic de natură constituțională sunt numai cele cuprinse în titlul III din Constituție, și anume: Parlamentul, alcătuit din Camera Deputaților și Senat, Președintele României, ca autoritate publică unipersonală, Guvernul, organele administrației publice centrale și ale administrației publice locale, precum și organele autorității judecătorești — Înalta Curte de Casație și Justiție, Ministerul Public și Consiliul Superior al Magistraturii.

Or, în această cauză, potrivit cererii formulate, părțile implicate în conflict sunt „puterea legislativă și cea executivă, pe de o parte, și puterea judecătorească, pe de altă parte”, iar nu vreuna dintre autoritățile publice menționate. Curtea reține că, într-adevăr, statul își exercită puterea prin cele trei funcții — funcția legislativă, funcția executivă și funcția judecătorească —, care, însă, sunt aduse la îndeplinire de autoritățile arătate anterior. Așadar, prezenta sesizare nu îndeplinește cerințele art. 146 lit. e) din Constituție.

De altfel, Curtea reține că, în esență, prin cererea formulată se solicită constatarea existenței unui conflict juridic de natură constituțională care „s-a produs ca urmare a pronunțării unor hotărâri judecătorești”, cu încălcarea competențelor stabilite prin Constituție, precum și că hotărârile menționate „sunt lipsite de efecte juridice”.

Curtea constată că și sub acest aspect cererea este inadmisibilă. Potrivit atribuțiilor sale, care sunt limitativ și expres prevăzute de art. 146 din Constituție și de Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta asigură, pe calea controlului de constituționalitate, supremația Constituției în sistemul juridic normativ. Curtea Constituțională nu este competentă să cenzureze legalitatea unor hotărâri judecătorești sau să constate că acestea „sunt lipsite de efecte juridice”.

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.190

din 6 noiembrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. h¹)
din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Botoșani — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal în dosarele sale nr. 902/40/2008 și nr. 5.879/40/2007, cauze înregistrate la Curtea Constituțională sub nr. 1.253D/2008 și nr. 1.254D/2008.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 14 octombrie 2008 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea a dispus conexarea Dosarului nr. 1.254D/2008 la Dosarul nr. 1.253D/2008, care a fost primul înregistrat. În urma deliberărilor, Curtea a dispus și amânarea pronunțării pentru data de 6 noiembrie 2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 23 aprilie 2008, pronunțate în dosarele nr. 902/40/2008 și nr. 5.879/40/2007, **Tribunalul Botoșani — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat din oficiu Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali.** Excepțiile au fost ridicate de instanță din oficiu, în cauze de contencios administrativ având ca obiect anularea unor acte emise de autorități administrative locale în legătură cu încetarea mandatului unor aleși locali înainte de expirarea duratei normale a acestuia.

În **motivările excepțiilor de neconstituționalitate** având un conținut similar, instanța susține, în esență, că, urmare a constatării neconstituționalității prevederilor art. 11 alin. (1) și (3) din Legea nr. 249/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, prin Decizia Curții Constituționale nr. 61 din 18 ianuarie 2007, acestea, în temeiul art. 147 alin. (1) din Constituție, și-au încetat efectele juridice, de vreme ce Parlamentul nu a intervenit în sensul punerii lor de acord cu dispozițiile Legii fundamentale. În lipsa unei reglementări exprese cu privire la data intrării lor în vigoare, ar urma să se aplice regula stabilită de dispozițiile art. 78 din

Constituție, respectiv intrarea în vigoare a legii are loc fie la 3 zile de la publicare, fie la o dată ulterioară prevăzută de lege. Instanța, în calitate de autor al excepției, apreciază că, întrucât prin Legea nr. 249/2006 s-a ales cea de-a doua modalitate prevăzută de Constituție pentru intrarea ei în vigoare, nu se poate considera că prin neaplicarea acestei dispoziții de lege — ca urmare a declarării ei ca neconstituțională prin Decizia nr. 61/2007 — se poate reveni la prima modalitate, respectiv la intrarea în vigoare în termen de 3 zile de la data publicării. Dacă totuși s-ar aplica termenul de 3 zile de la publicare, „ar fi încălcat principiul neretroactivității legii și s-ar învinge însăși voința legiuitorului, care a legat momentul intrării în vigoare a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 de momentul declarării apartenenței politice”.

În concluzie, în lipsa unei intervenții legislative asupra prevederilor art. 11 alin. (1) și (3) din Legea nr. 249/2006, instanța de judecată nu poate considera că momentul intrării în vigoare a prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 a fost stabilit prin vreuna dintre cele două modalități prevăzute de art. 78 din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepțiile de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali sunt constituționale, invocând în acest sens Decizia nr. 178/2008 a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 7 octombrie 2004. Textul legal criticat a fost introdus prin art. 1 pct. 3 din Legea nr. 249/2006 pentru

modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 27 iunie 2006, și are următorul conținut:

— Art. 9 alin. (2) lit. h¹): „(2) *Calitatea de consilier local sau de consilier județean încetează de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în următoarele cazuri: (...);*

h¹) pierderea calității de membru al partidului politic sau al organizației minorităților naționale pe a cărei listă a fost ales;”.

Instanța de judecată invocă în motivarea excepției ridicate din oficiu prevederile art. 78 din Constituție, care reglementează modalitățile de intrare în vigoare a legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004, legiuitorul a reglementat un nou caz de încetare, de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, a calității de consilier local sau de consilier județean ori de viceprimar, ca urmare a pierderii calității de membru al partidului politic sau al organizației minorităților naționale pe a cărei listă a fost ales.

Legea nr. 249/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali a stabilit ca dată a intrării în vigoare a textului criticat momentul depunerii declarației de apartenență politică a aleșilor locali, iar, în acest scop, a stabilit un termen de 45 de zile, pentru a le oferi celor care intrau sub incidența textului posibilitatea de a-și clarifica opțiunea politică.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 61 din 18 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2007, dispozițiile art. II alin. (1) și (3) din Legea nr. 249/2006, referitoare la momentul intrării în vigoare a prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004, au fost declarate neconstituționale, întrucât raportau intrarea lor în vigoare la momentul depunerii declarației de apartenență politică, iar nu la o dată fixă, generală pentru toți destinatarii legii. Curtea a apreciat, cu acel prilej, că o asemenea modalitate de stabilire a momentului intrării în vigoare contravine dispozițiilor art. 78 din Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Botoșani — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal în dosarele sale nr. 902/40/2008 și nr. 5.879/40/2007.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 6 noiembrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

În virtutea dispozițiilor art. 147 alin. (1) din Constituție, prevederile a căror neconstituționalitate a fost constatată de Curtea Constituțională prin decizia mai sus amintită și-au încetat efectele juridice la 45 de zile de la momentul publicării în Monitorul Oficial a deciziei instanței de contencios constituțional.

Curtea observă că nici în acest interval de timp și nici ulterior autoritatea legiuitoare nu a intervenit prin edictarea unei noi reglementări care să cuprindă un anumit moment individualizat în timp de la care să fie aplicabile dispozițiile de lege referitoare la noua cauză de încetare a mandatului de consilier local, de consilier județean sau de viceprimar prevăzută de textul de lege criticat. Aceasta înseamnă că legiuitorul a apreciat, în urma deciziei Curții Constituționale, că nu mai este necesară abaterea de la regula generală cuprinsă în art. 78 din Constituție, conform căreia legea intră în vigoare la 3 zile de la publicarea sa în Monitorul Oficial.

Aceasta este concluzia ce se deduce din principiul general de drept potrivit căruia excepțiile sunt de strictă interpretare și aplicare: de vreme ce prevederea de lege care avea caracter de excepție a fost declarată neconstituțională, înseamnă că se va aplica regula generală mai sus amintită.

O lege nu poate fi valabilă decât în virtutea Constituției, care constituie fundamentul legitimității sale. În plus, legea trebuie interpretată în acel sens care permite aplicarea ei, iar nu astfel încât aplicarea ei să fie înlăturată. De aceea, în lipsa unei date care să marcheze intrarea în vigoare a textului de lege criticat, urmează să se aplice modalitatea generală de intrare în vigoare a legii, prevăzută de art. 78 din Constituție, și anume la 3 zile de la data publicării, prin coroborare cu dispozițiile art. 147 alin. (4), potrivit cărora deciziile Curții Constituționale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor, de la data publicării lor. În acest fel este înlăturată și posibila retroactivitate semnalată de instanța de judecată autoare a excepției.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ****pentru modificarea și completarea titlului XI „Renta viageră agricolă” din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente**

Având în vedere necesitatea aplicării prevederilor titlului XI „Renta viageră agricolă” din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare, în scopul instituit de lege, respectiv cel al concentrării suprafețelor agricole aflate în proprietatea unor persoane fizice, în exploatații eficiente, care să permită modernizarea agriculturii României și atingerea standardelor existente în țările membre ale Uniunii Europene,

ținând seama de faptul că, în aplicarea prevederilor titlului XI „Renta viageră agricolă” din Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare, în derularea procedurii de plată a rentei viageră agricole, Agenția Domeniilor Statului se confruntă cu situații deosebite, neprevăzute de Legislativ, formularea actuală a art. 8 din titlului XI „Renta viageră agricolă” al Legii nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare, permite plata, în primul trimestru al anului următor, doar moștenitorilor rentierilor decedați în anul pentru care se efectuează plata. În cazul în care rentierul decedează în perioada plății, rezultă că moștenitorul acestuia ar avea de încasat pe lângă această tranșă și cea calculată din anul decesului,

având în vedere constatarea acestui vid legislativ referitor la situația moștenitorilor rentierilor decedați în perioada de plată, pentru deblocarea situației create, se impune în regim de urgență modificarea art. 8, prin eliminarea sintagmei „ultima rată”, precum și unificarea termenelor de plată atât în cazul rentierilor, cât și, în caz de deces, al moștenitorilor acestora,

ținând cont de faptul că majoritatea contractelor pentru care se solicită rentă sunt contracte de arendare, care suferă modificări periodice, generate, în principal, fie de neîndeplinirea obligațiilor contractuale, fie de cauze fortuite, este necesară eliminarea în regim de urgență a obligației prezentării noului contract în termenul limitativ de 30 de zile, atâta vreme cât acesta se încheie în interiorul termenului, iar scopul legii, de comasare a terenurilor, a fost îndeplinit,

având în vedere faptul că, potrivit legii, renta reprezintă o sursă viageră de venituri garantate de stat, de care ar trebui să beneficieze atât cei cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate, fiindu-le emise titluri, cât și cei cărora, neputându-li-se elibera titluri, au optat pentru despăgubiri plătite de către investitori, se impune în regim de urgență acordarea nediscriminatorie a dreptului la rentă,

în considerarea faptului că aceste probleme vizează interesul public și constituie situații extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — Titlul XI „Renta viageră agricolă” din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Renta viageră agricolă reprezintă suma de bani plătită rentierului agricol care înstrăinează sau arendează terenurile agricole extravilane aflate în proprietatea sa ori încheie acord cu investitorul, cu respectarea prevederilor art. 4 alin. (1³) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, având siguranța unei surse viageră de venituri garantate de stat.”

2. La articolul 3, după alineatul (1), se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Cuantumul rentei viageră agricole reprezintă echivalentul în lei a 100 euro/an pentru fiecare hectar de teren agricol situat în extravilan, pentru care rentierul a încheiat acordul cu investitorul, cu respectarea prevederilor art. 4 alin. (1³) din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare.”

3. Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — Pentru suprafețele mai mici de 1 ha, suma plătită va fi proporțională cu suprafața înstrăinată sau arendată, respectiv pentru care s-a încheiat acord cu investitorul, cu respectarea prevederilor art. 4 alin. (1³) din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare.”

4. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Renta viageră agricolă se plătește într-o singură rată anuală, până la data de 31 august a anului următor celui pentru care aceasta este datorată.

(2) Renta viageră agricolă plătită de către Agenția Domeniilor Statului, cu respectarea termenului prevăzut la alin. (1), care nu a fost încasată de beneficiari, va fi utilizată pentru reluarea procesului de plată către aceștia sau, în caz de deces, către

moștenitorii acestora și după termenul de 31 august al anului următor celui pentru care aceasta este datorată.”

5. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Renta viageră agricolă este personală, netransmisibilă și încetează la data decesului rentierului agricol.

(2) În cazul arendării, renta viageră agricolă se plătește dacă terenul ce face obiectul rentei este arendat continuu, întreg anul calendaristic.

(3) În cazul în care contractul de arendare încetează, renta viageră agricolă se va plăti în anul următor doar dacă rentierul încheie, în maximum 30 de zile de la încetare, un nou contract, considerându-se astfel continuitate în arendare.

(4) Renta viageră agricolă încetează la data la care terenurile prevăzute la art. 9 alin. (1) și (2), însumate, depășesc 10 ha.”

6. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — În cazul decesului rentierului, moștenitorii vor încasa renta până la data de 31 august a anului următor celui pentru care aceasta se datorează, pe baza actelor doveditoare privind calitatea de moștenitor, a certificatului de deces în original, precum și a carnetului de rentier agricol al defunctului.”

7. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — (1) Rentierul agricol este persoana fizică în vârstă de peste 62 de ani care, de la data intrării în vigoare a prezentului titlu, nu are și nu va deține în proprietate, cumulate în timp, mai mult de 10 ha de teren agricol extravilan, pe care le înstrăinează prin acte între vii sau le arendează, total ori parțial, primind de la Oficiul Național de Renta Viageră Agricolă carnetul de rentier agricol.

(2) Rentier agricol este și persoana fizică în vârstă de peste 62 de ani căreia i s-a validat cererea de reconstituire a dreptului de proprietate potrivit legilor fondului funciar și optează pentru despăgubirile plătite de către investitor, încheind cu acesta un acord, cu respectarea prevederilor art. 4 alin. (1³) din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, după intrarea în vigoare a prezentului titlu.

(3) Rentier agricol este și persoana pensionată pe caz de boală, gradele I și II, care, chiar dacă nu a împlinit vârsta de 62 de ani, își dovedește incapacitatea de a munci cu decizie de la comisia de expertiză medicală, pe care o va prezenta în

fiecare an la vizarea carnetului de rentier, cu excepția celei ce aparține categoriei persoanelor care nu mai sunt supuse examenului anual, iar în decizie se consemnează «nerevizuibil», și care înstrăinează prin acte între vii, arendează terenuri agricole extravilane aflate în proprietate sau încheie acord cu investitorul, cu respectarea prevederilor art. 4 alin. (1³) din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare.”

8. La articolul 11, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Dovada încheierii acordului se face prin prezentarea actului încheiat în formă scrisă, conform prevederilor art. 4 alin. (1⁵) din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare.”

9. Articolul 13 se abrogă.

10. La articolul 17, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Plata rentei viagere agricole se efectuează de către Agenția Domeniilor Statului, conform prevederilor art. 6 și 8, prin mandat poștal, virament bancar sau prin orice altă modalitate prevăzută de lege.”

Art. II. — (1) Plata rentei viagere pentru anul 2007 se va efectua până la sfârșitul anului 2008, incluzând și moștenitorii rentierilor decedați, potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se aplică tuturor dosarelor aflate în curs de analizare la data intrării în vigoare a acesteia.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Dacian Cioloș
p. Ministrul economiei și finanțelor,
Eugen Teodorovici,
secretar de stat

București, 12 noiembrie 2008.
Nr. 158.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind transmiterea unui imobil din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Mediului și Dezvoltării Durabile — Administrația Națională „Apele Române” în domeniul public al comunei Negrileşti și în administrarea Consiliului Local al Comunei Negrileşti, județul Galați

Prezenta reglementare are un caracter urgent, având în vedere necesitatea asigurării condițiilor pentru desfășurarea unei activități eficiente și performante a postului de poliție din comuna Negrileşti, județul Galați, în rezolvarea atribuțiilor privind apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private și publice, prevenirea și descoperirea infracțiunilor, respectarea ordinii și liniștii publice.

Având în vedere solicitarea Consiliului Local al Comunei Negrileşti de a i se atribui un imobil pentru sediul postului de poliție și pentru asigurarea locuințelor de serviciu personalului acestuia, ținând cont de faptul că a fost identificat un imobil disponibil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Mediului și Dezvoltării Durabile — Administrația Națională „Apele Române”, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — Se aprobă transmiterea unui imobil, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență, din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Mediului și Dezvoltării Durabile — Administrația Națională „Apele Române” în domeniul public al comunei Negrileşti și în administrarea Consiliului Local al Comunei Negrileşti, județul Galați, pentru amenajarea sediului

postului de poliție, precum și pentru amenajarea locuințelor de serviciu ale personalului acestuia.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilului prevăzut la art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul mediului și dezvoltării durabile,
Attila Korodi
p. Ministrul internelor și reformei administrative,
Liviu Radu,
secretar de stat
p. Ministrul economiei și finanțelor,
Eugen Teodorovici,
secretar de stat

București, 19 noiembrie 2008.
Nr. 165.

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilului care se transmite din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Mediului și Dezvoltării Durabile — Administrația Națională „Apele Române” în domeniul public al comunei Negrilești și în administrarea Consiliului Local al Comunei Negrilești, județul Galați

Locul unde este situat imobilul care se transmite	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Caracteristicile tehnice ale imobilului	Numărul de inventar atribuit de M.E.F.
Comuna Negrilești, județul Galați	Statul român — Ministerul Mediului și Dezvoltării Durabile — Administrația Națională „Apele Române”	Comuna Negrilești, Consiliul Local al Comunei Negrilești, județul Galați	Canton Construcție P+1 Suprafață construită = 165 m ² Suprafață desfășurată = 330 m ² Suprafață totală = 800 m ²	65.273

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind acordarea unui ajutor

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 28/2003 privind trimiterea bolnavilor pentru tratament în străinătate, aprobată cu modificări prin Legea nr. 119/2003, al art. 5 alin. (1) lit. h) și alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/1999 privind înființarea și utilizarea Fondului național de solidaritate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 366/2001, precum și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 32/2001 pentru reglementarea unor probleme financiare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 374/2001, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă acordarea unui ajutor în sumă de 121.400 euro pentru efectuarea tratamentului medical în străinătate pacientului Popa Orlando Tiberiu, în vârstă de 18 ani, din municipiul Pitești, str. Exercițiu nr. 113, bl. 31, sc. E, ap. 5, județul Argeș.

(2) Suma prevăzută la alin. (1) se suportă din bugetul de stat după cum urmează:

— Ministerul Sănătății Publice va alocă suma de 40.000 euro;

— Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse va alocă suma de 81.400 euro.

(3) Ajutorul se acordă în lei și se suportă atât din bugetul Ministerului Sănătății Publice, prin Autoritatea de Sănătate Publică a Județului Argeș, cât și din bugetul Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse, prin Direcția de Muncă și

Incluziune Socială a Județului Argeș, la cursul de schimb valutar al Băncii Naționale a României din ziua lucrătoare precedentă efectuării deschiderii de credite bugetare.

(4) Suma aprobată din bugetul Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse pentru efectuarea tratamentului medical în străinătate va fi transferată de Direcția de Muncă și Incluziune Socială a Județului Argeș către Autoritatea de Sănătate Publică a Județului Argeș, la solicitarea acesteia.

Art. 2. — Fundamentarea sumei solicitate și justificarea celei utilizate pentru efectuarea tratamentului medical în străinătate revin Ministerului Sănătății Publice, prin Autoritatea de Sănătate Publică a Județului Argeș, care va efectua plata și va certifica documentele financiar-contabile prezentate de furnizorul de servicii medicale din străinătate.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul muncii, familiei și egalității de șanse,
Mariana Câmpeanu

Ministrul sănătății publice,
Gheorghe Eugen Nicolăescu

Ministrul economiei și finanțelor,
Varujan Vosganian

GUVERNUL ROMÂNIEI**H O T Ă R Ă R E****privind numirea domnului Scripăț Constantin în funcția
publică de subprefect al județului Bacău**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Scripăț Constantin se numește în funcția publică de subprefect al județului Bacău.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul internelor și reformei
administrative,
Liviu Radu,
secretar de stat

București, 19 noiembrie 2008.
Nr. 1.470.

GUVERNUL ROMÂNIEI**H O T Ă R Ă R E****privind numirea doamnei Sighinaș-Crista Marcela Doina în
funcția publică de subprefect al județului Galați**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Doamna Sighinaș-Crista Marcela Doina se numește în funcția publică de subprefect al județului Galați.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul internelor și reformei
administrative,
Liviu Radu,
secretar de stat

București, 19 noiembrie 2008.
Nr. 1.471.

GUVERNUL ROMÂNIEI**H O T Ă R Ă R E****privind numirea domnului Bitea Cristian-Vasile
în funcția publică de subprefect al județului Ialomița**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Bitea Cristian-Vasile se numește în funcția publică de subprefect al județului Ialomița.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul internelor și reformei
administrative,
Liviu Radu,
secretar de stat

București, 19 noiembrie 2008.

Nr. 1.472.

GUVERNUL ROMÂNIEI**H O T Ă R Ă R E****privind numirea domnului Bercean Pamfil în funcția publică
de subprefect al județului Maramureș**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Bercean Pamfil se numește în funcția publică de subprefect al județului Maramureș.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul internelor și reformei
administrative,
Liviu Radu,
secretar de stat

București, 19 noiembrie 2008.

Nr. 1.473.

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind exercitarea atribuțiilor secretarului de stat,
șeful Departamentului de Control al Guvernului**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Emanoil Neguț, director general, exercită atribuțiile secretarului de stat, șeful Departamentului de Control al Guvernului.

Art. 2. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii se abrogă Decizia primului-ministru nr. 227/2008 privind exercitarea atribuțiilor secretarului de stat, șeful Departamentului de Control al Guvernului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 765 din 13 noiembrie 2008.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANUContrasemnează:Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Marian Marius Dorin

București, 20 noiembrie 2008.

Nr. 237.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind numirea domnului Georgescu Horia în funcția publică
de secretar general în cadrul Agenției Naționale de Integritate**

Având în vedere Adresa nr. 90 din 12 noiembrie 2008 a Comisiei de concurs pentru recrutarea înalților funcționari publici, prin care a fost comunicat Procesul-verbal încheiat în data de 12 noiembrie 2008 în urma desfășurării concursului organizat pentru ocuparea funcției publice vacante corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici de secretar general în cadrul Agenției Naționale de Integritate,

în temeiul art. 15 lit. e) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 62 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite următoarea decizie:

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Georgescu Horia se numește în funcția publică de secretar general în cadrul Agenției Naționale de Integritate.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANUContrasemnează:Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Marian Marius Dorin

București, 20 noiembrie 2008.

Nr. 238.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI FINANȚELOR

ORDIN

privind instituirea procedurii de administrare specială și de supraveghere financiară la Compania Națională a Huilei — S.A.

În vederea stabilirii modului de administrare și gestionare, precum și a măsurilor ce trebuie luate pentru accelerarea procesului de privatizare la Compania Națională a Huilei — S.A.,

în temeiul prevederilor art. 16 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 180 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, cu modificările și completările ulterioare, și a Legii nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 577/2002, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 615/2004 pentru aprobarea Strategiei industriei miniere pentru perioada 2004—2010,

în temeiul art. 11, alin (4) din Hotărârea Guvernului nr. 386/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei și Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul economiei și finanțelor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se instituie procedura de administrare specială și de supraveghere financiară în perioada de privatizare la Compania Națională a Huilei — S.A., denumită în continuare *companie națională*, cu sediul în municipiul Petroșani, Str. Timișoarei nr. 2, județul Hunedoara, înmatriculată la Oficiul Național al Registrului Comerțului sub nr. J20/387/1999, începând cu data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 2. — (1) Pe durata administrării speciale și a supravegherii financiare în perioada de privatizare, administratorul special are atribuțiile stabilite prin mandatul special acordat prin ordin de ministrul economiei și finanțelor.

(2) Conținutul mandatului special prevăzut la alin. (1) va cuprinde în principal, dar fără a se limita la acestea, următoarele atribuții:

a) luarea măsurilor de administrare, gestionare și supraveghere financiară a companiei naționale, cu accent pe păstrarea integrității patrimoniului actual, respectiv:

— situația îndeplinirii principalilor indicatori economico-financiar și de performanță;

— identificarea unor active neutilizate care pot fi transferate/vândute;

— inventarierea datoriilor companiei naționale, precum și a plăților restante, în structura lor;

— inventarierea creanțelor pe care compania națională le are de recuperat;

— cunoașterea situației litigiilor care grevează asupra companiei naționale;

— inventarierea activelor posibil a fi revendicate;

— convocarea adunării generale a acționarilor ori de câte ori este necesar;

b) întocmirea unui grafic, împreună cu compania națională, pentru îndeplinirea de către aceasta a obligației de a efectua toate plățile către creditorii bugetari, furnizorii de utilități, alți furnizori, creditorii financiar și alți creditori, inclusiv către instituțiile publice implicate, în scopul reducerii gradului de îndatorare;

c) notificarea tuturor creditorilor bugetari în sensul instituirii procedurii de administrare specială și de supraveghere financiară în perioada de privatizare, în vederea ridicării tuturor sarcinilor care grevează asupra activelor companiei naționale care urmează a fi vândute, externalizate sau transferate, în scopul creșterii atractivității la privatizare;

d) notificarea tuturor creditorilor bugetari în sensul instituirii procedurii de administrare specială și de supraveghere financiară în perioada de privatizare, în vederea suspendării de către aceștia, până la transferul dreptului de proprietate asupra acțiunilor, a aplicării oricărei măsuri de executare silită începută asupra companiei naționale și pentru a nu face niciun demers pentru instituirea unor noi astfel de măsuri. Aceleași dispoziții sunt aplicabile și instituției publice implicate, dacă are calitatea de creditor;

e) solicitarea organelor teritoriale ale Ministerului Economiei și Finanțelor, pentru bugetul de stat, pentru bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, precum și ale autorităților administrației publice locale, pentru bugetele locale, de a elibera certificatele de obligații bugetare pentru datoriile bugetare, conform prevederilor legale specifice în vigoare, aplicabile societăților comerciale în perioada de privatizare;

f) solicitarea furnizorilor de servicii și utilități de a întocmi graficele de reeșalonare a datoriilor restante, de a le respecta, precum și companiei naționale de a efectua plățile facturilor curente și plățile conform graficelor de reeșalonare acceptate;

g) respectarea disciplinei economico-financiare, prin luarea unor măsuri pentru întărirea acesteia.

Art. 3. — Procedura de administrare specială și de supraveghere financiară în perioada de privatizare încetează la data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor, în situația privatizării societății comerciale, sau la data stabilită prin ordin al ministrului economiei și finanțelor.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul economiei și finanțelor,
Varujan Vosganian

București, 17 noiembrie 2008.
Nr. 3.385.

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII ȘI TINERETULUI

ORDIN**privind aprobarea programelor școlare pentru disciplina de studiu din aria curriculară Tehnologii:
Educație tehnologică, clasele a V-a—a VIII-a**

În baza prevederilor Legii învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 231/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Centrului Național pentru Curriculum și Evaluare în Învățământul Preuniversitar,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 366/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației, cercetării și tineretului emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă programa școlară revizuită pentru disciplina Educație tehnologică, clasele a V-a—a VIII-a, din aria curriculară Tehnologii. Programa este cuprinsă în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin intră în vigoare astfel:

a) începând cu anul școlar 2008—2009, pentru programa școlară revizuită la clasele a V-a—a VII-a pentru disciplina menționată la art. 1;

b) începând cu anul școlar 2009—2010, pentru programa școlară revizuită la clasa a VIII-a pentru disciplina menționată la art. 1.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, orice altă dispoziție contrară privind programa școlară pentru disciplina menționată la art. 1, clasele a V-a—a VIII-a, se abrogă.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 5. — Direcția generală management învățământ preuniversitar, Centrul Național pentru Curriculum și Evaluare în Învățământul Preuniversitar, inspectoratele școlare și unitățile de învățământ preuniversitar duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

p. Ministrul educației, cercetării și tineretului,
Zvetlana Preoteasa,
secretar de stat

București, 22 iulie 2008.
Nr. 4.876.

*) Anexa se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 784 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul de vânzări și informare al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII ȘI TINERETULUI

ORDIN**privind aprobarea programelor școlare revizuite pentru discipline de trunchi comun din aria curriculară Arte, clasele a V-a—a VIII-a**

În baza prevederilor Legii învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 231/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Centrului Național pentru Curriculum și Evaluare în Învățământul Preuniversitar,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 366/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației, cercetării și tineretului emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă programele școlare revizuite pentru următoarele discipline de trunchi comun din aria curriculară Arte: Educație muzicală, Educație plastică, clasele a V-a—a VIII-a, cuprinse în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin intră în vigoare începând cu anul școlar 2008—2009, pentru programele școlare revizuite la clasele a V-a—a VII-a. La data intrării în vigoare a prezentului ordin, orice altă dispoziție contrară privind programele școlare

*) Anexa se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 784 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul de vânzări și informare al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

pentru disciplinele menționate la art. 1, clasele a V-a—a VII-a, se abrogă.

Art. 3. — Prezentul ordin intră în vigoare începând cu anul școlar 2009—2010, pentru programele școlare revizuite la clasa a VIII-a.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 5. — Direcția generală management învățământ preuniversitar, Direcția generală învățământ în limbile minorităților și relația cu Parlamentul, Direcția generală buget-finanțe, patrimoniu și investiții, Centrul Național pentru Curriculum și Evaluare în Învățământul Preuniversitar, inspectoratele școlare județene/al municipiului București și unitățile de învățământ preuniversitar duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul educației, cercetării și tineretului,
Cristian Mihai Adomniței

București, 5 august 2008.
Nr. 4.988.

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE

privind autorizarea funcționării ca broker de asigurare a Societății Comerciale „KING OF BROKERS IN ROMANIA — BROKER DE ASIGURARE” — S.R.L.

În conformitate cu prevederile Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, și ale normelor emise în aplicarea acesteia,

în baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor din data de 4 noiembrie 2008, prin care s-a aprobat cererea Societății Comerciale „KING OF BROKERS IN ROMANIA — BROKER DE ASIGURARE” — S.R.L. de obținere a autorizației de funcționare ca broker de asigurare,

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor d e c i d e:

Art. 1. — Societatea Comercială „KING OF BROKERS IN ROMANIA — BROKER DE ASIGURARE” — S.R.L., cu sediul social în municipiul București, str. Theodor Aman nr. 27B, et. 1, sectorul 1, nr. de ordine în registrul comerțului J40/12693/23.07.2008, cod unic de înregistrare 24229746/23.07.2008, este autorizată să funcționeze ca broker de asigurare, având ca obiect de activitate numai activitatea de broker de asigurare, conform prevederilor Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Societatea comercială prevăzută la art. 1 are dreptul de a practica activitatea de broker de asigurare începând cu data înregistrării în Registrul brokerilor de asigurare.

Art. 3. — Societatea comercială prevăzută la art. 1 are obligația să depună la Comisia de Supraveghere a Asigurărilor copii ale documentelor privind plata ratelor primelor de asigurare aferente contractului de asigurare de răspundere civilă profesională, pe măsura achitării acestora, să deschidă Jurnalul asistenților în brokeraj și să înscrie în Registrul intermediarilor în asigurări și/sau în reasigurări personalul propriu, conform Ordinului președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 10/2007 pentru punerea în aplicare a Normelor privind Registrul intermediarilor în asigurări și/sau în reasigurări, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Angela Toncescu

București, 12 noiembrie 2008.
Nr. 1.024.

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE

privind autorizarea funcționării ca broker de asigurare a Societății Comerciale „INSURER BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE” — S.R.L.

În conformitate cu prevederile Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, și ale normelor emise în aplicarea acesteia,

În baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor din data de 4 noiembrie 2008, prin care s-a aprobat cererea Societății Comerciale „INSURER BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE” — S.R.L. de obținere a autorizației de funcționare ca broker de asigurare,

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor d e c i d e:

Art. 1. — Societatea Comercială „INSURER BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE” — S.R.L., cu sediul social în municipiul București, str. Valea Roșie nr. 2, bl. 60, sc. A, et. 3, ap. 10, sectorul 6, nr. de ordine în registrul comerțului J40/12299/16.07.2008, cod unic de înregistrare 24199106/16.07.2008, este autorizată să funcționeze ca broker de asigurare, având ca obiect de activitate numai activitatea de broker de asigurare, conform prevederilor Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Societatea comercială prevăzută la art. 1 are dreptul de a practica activitatea de broker de asigurare începând cu data înregistrării în Registrul brokerilor de asigurare.

Art. 3. — Societatea comercială prevăzută la art. 1 are obligația să depună la Comisia de Supraveghere a Asigurărilor copii ale documentelor privind plata ratelor primelor de asigurare aferente contractului de asigurare de răspundere civilă profesională, pe măsura achitării acestora, să deschidă Jurnalul asistenților în brokeraj și să înscrie în Registrul intermediarilor în asigurări și/sau în reasigurări personalul propriu, conform Ordinului președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 10/2007 pentru punerea în aplicare a Normelor privind Registrul intermediarilor în asigurări și/sau în reasigurări, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Angela Toncescu

București, 12 noiembrie 2008.
Nr. 1.025.

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

D E C I Z I E

**privind autorizarea funcționării ca broker de asigurare a Societății Comerciale
„MULTI ASIG BROKER DE ASIGURARE” — S.R.L.**

În conformitate cu prevederile Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, și ale normelor emise în aplicarea acesteia,

în baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor din data de 4 noiembrie 2008, prin care s-a aprobat cererea Societății Comerciale „MULTI ASIG BROKER DE ASIGURARE” — S.R.L. de obținere a autorizației de funcționare ca broker de asigurare,

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor d e c i d e:

Art. 1. — Societatea Comercială „MULTI ASIG BROKER DE ASIGURARE” — S.R.L., cu sediul social în satul Sfântu Ilie, comuna Șcheia nr. 14 B, camera 55, județul Suceava, nr. de ordine în registrul comerțului J33/1312/21.08.2008, cod unic de înregistrare 24364360/22.08.2008, este autorizată să funcționeze ca broker de asigurare, având ca obiect de activitate numai activitatea de broker de asigurare, conform prevederilor Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Societatea comercială prevăzută la art. 1 are dreptul de a practica activitatea de broker de asigurare începând cu data înregistrării în Registrul brokerilor de asigurare.

Art. 3. — Societatea comercială prevăzută la art. 1 are obligația să depună la Comisia de Supraveghere a Asigurărilor copii ale documentelor privind plata ratelor primelor de asigurare aferente contractului de asigurare de răspundere civilă profesională, pe măsura achitării acestora, să deschidă Jurnalul asistenților în brokeraj și să înscrie în Registrul intermediarilor în asigurări și/sau în reasigurări personalul propriu, conform Ordinului președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 10/2007 pentru punerea în aplicare a Normelor privind Registrul intermediarilor în asigurări și/sau în reasigurări, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Angela Toncescu

București, 12 noiembrie 2008.
Nr. 1.026.

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE**privind interzicerea temporară a exercitării activității de asigurare și/sau reasigurare a Societății Comerciale MCI INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE — S.R.L.**

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, cu sediul în municipiul București, str. Amiral Constantin Bălescu nr. 18, sectorul 1, cod de înregistrare fiscală 14045240/01.07.2001, reprezentată legal de președinte, în temeiul art. 4 alin. (19) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, în baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor adoptată în ședința din data de 21 octombrie 2008, conform art. 4 alin. (22)—(24¹) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul căreia a fost analizată documentația aferentă Notei nr. IX.415 din 23 septembrie 2008 privind controlul inopinat efectuat la Societatea Comercială MCI INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE — S.R.L.

În conformitate cu atribuțiile prevăzute la art. 8 alin. (2) lit. k) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, în baza Deciziei nr. 726/2008, organele de specialitate ale Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor au efectuat un control inopinat la Societatea Comercială MCI INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE — S.R.L., cu sediul social în municipiul București, Str. Gilortului nr. 29, sectorul 5, înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului sub nr. J40/9424/08.06.2006, cod unic de înregistrare 18748498, reprezentată de domnul Marius Ioan Cristescu, în calitate de administrator.

Controlul a fost efectuat de organele de specialitate ale Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, în perioada 11 septembrie 2008—15 septembrie 2008, și a avut ca obiect verificarea modului de respectare a condițiilor aprobate prin autorizația de funcționare în conformitate cu prevederile Ordinului președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.110/2004 pentru punerea în aplicare a Normelor privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, cu modificările ulterioare, începând cu data de 19 august 2008; verificarea a avut la bază documentele și situațiile prezentate și întocmite sub responsabilitatea reprezentanților societății.

Rezultatele acțiunii de analiză și control au fost concretizate în Procesul-verbal, semnat fără obiecțiuni de către reprezentantul brokerului, înregistrat sub nr. 320 din 19 septembrie 2008 la societatea sus-menționată, iar la Comisia de Supraveghere a Asigurărilor sub nr. 23.126 din 19 septembrie 2008.

În urma efectuării controlului, s-au constatat următoarele:

Începând cu data de 1 septembrie 2007, dată la care doamna Roxana Marilena Cojocă Catianis a demisionat din funcția de director general, Societatea Comercială MCI INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE — S.R.L. a funcționat fără director executiv, fapt ce încalcă prevederile art. 35 alin. (5) lit. h) din Legea nr. 32/2000, cu completările și modificările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 2 lit. h) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, cu modificările ulterioare, faptă ce constituie contravenție conform art. 39 alin. (2) lit. a) și c) din lege.

Față de aceste motive, pentru faptele reținute în sarcina societății, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România, în ședința din data de 21 octombrie 2008, Consiliul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor a hotărât sancționarea Societății Comerciale MCI INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE — S.R.L. cu interzicerea temporară a exercitării activității de asigurare, în conformitate cu art. 39 alin. (3) lit. d) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Drept care se decide:

Art. 1. — Se interzice temporar exercitarea activității de asigurare și/sau reasigurare a Societății Comerciale MCI INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE S.R.L., cu sediul social în municipiul București, Str. Gilortului nr. 29, sectorul 5, înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului sub nr. J40/9424/08.06.2006, cod unic de înregistrare 18748498, reprezentată de domnul Marius Ioan Cristescu, în calitate de administrator, în conformitate cu dispozițiile art. 39 alin. (3) lit. d) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, până la data aprobării de către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor a noului director executiv al societății.

Art. 2. — (1) Pe toată perioada de interzicere a activității de broker de asigurare prevăzută la art. 1, brokerului de asigurare i se interzice desfășurarea activității de negociere și încheierea de noi contracte de asigurare pentru persoanele fizice sau juridice, acordarea de asistență pe durata derulării contractelor în curs sau în legătură cu regularizarea daunelor, precum și desfășurarea oricăror operațiuni specifice brokerilor de asigurare, astfel cum sunt definite în Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Brokerul de asigurare are obligația să aducă la cunoștința clienților săi interzicerea activității de asigurare, în termen de cel mult 3 zile de la data primirii prezentei decizii, în vederea efectuării plății ratelor scadente la contractele în curs de derulare direct la asigurator, rămânând direct răspunzător pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin contractele în vigoare.

Art. 3. — (1) Împotriva prezentei decizii Societatea Comercială MCI INTERNATIONAL BROKER DE ASIGURARE-REASIGURARE — S.R.L. poate face plângere la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la comunicarea acesteia, conform art. 40 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În conformitate cu art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă, pe timpul soluționării acesteia, executarea măsurii sancționatorii dispuse de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor.

Art. 4. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Angela Toncescu

București, 12 noiembrie 2008.

Nr. 1.030.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA din 25 ianuarie 2007

în Cauza Sissanis împotriva României

(Cererea nr. 23.468/02)

În Cauza Sissanis împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii B.M. Zupančič, președinte, C. Bîrsan, V. Zagrebelsky, doamna A. Gyulumyan, domnii E. Myjer, David Thór Björgvinsson, doamna I. Berro-Lefèvre, judecători, și din doamna F. Araci, grefier adjunct de secție, după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 4 ianuarie 2007, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 23.468/02) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean grec, Nikolaos Sissanis (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 4 iunie 2002, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul este reprezentat de domnii Costas Avgeris și Vassilios Chirdaris, avocați în Pireu și Atena. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, doamna Beatrice Ramașcanu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 16 septembrie 2005, Curtea (Secția a treia) a hotărât să comunice cererea Guvernului. Invocând dispozițiile art. 29 § 3 din Convenție, aceasta a hotărât să analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

4. Guvernul grec nu și-a manifestat intenția de a interveni în cadrul procedurii.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantul s-a născut în anul 1952 și locuiește în Roznov (România).

A. **Prima măsură preventivă de obligare de a nu părăsi țara în Dosarul penal nr. 42/PMF/1998**

6. La data de 10 februarie 1998, a fost începută urmărirea penală împotriva reclamantului pentru săvârșirea infracțiunilor de evaziune fiscală, fals și uz de fals. După 10 zile, la data de 20 februarie 1998, poliția a luat față de reclamant măsura preventivă de obligare de a nu părăsi țara. În vederea executării acestei măsuri, poliția a înscris în pașaportul acestuia mențiunea „C”, informându-l pe reclamant despre acest aspect la data de 23 februarie 1998, însă fără a preciza temeiul legal al acestei măsuri.

7. La data de 4 martie 1998, organele de poliție au confiscat mai multe documente contabile ce aparțineau Societății Comerciale Ritz Rom — SRL, al cărei director general era reclamantul. Ulterior, la o dată neprecizată, poliția a confiscat documentele ce aparțineau unei alte societăți a reclamantului.

8. Reclamantul a formulat recurs împotriva acestei măsuri preventive, invocând dispozițiile art. 140¹ din Codul de procedură penală, care prevede posibilitatea de a ataca în justiție ordonanța prin care procurorul dispune o măsură preventivă.

9. Prin încheierea de ședință din data de 6 martie 1998, Tribunalul Județean Constanța a respins recursul, după ce a constatat că procurorul nu dispusese nicio măsură preventivă împotriva reclamantului.

10. Prin intermediul Consulatului Greciei în România, reclamantul a aflat că, la data de 19 martie 1998, parchetul îi interzisese să părăsească țara pentru o perioadă de 30 de zile.

11. La data de 14 august 1998, după expirarea acestei perioade, reclamantul a solicitat radierea mențiunii „C” din pașaportul său.

12. Prin hotărârea rămasă definitivă din data de 28 august 1998, Judecătoria Constanța a admis cererea reclamantului și a dispus radierea mențiunii.

13. Prin rechizitoriul din data de 29 noiembrie 2003, parchetul a dispus trimiterea în judecată a reclamantului pentru săvârșirea unor infracțiuni vizând nelegalitatea documentelor contabile ale societăților comerciale pe care le administra.

14. Prin sentința din data de 24 iunie 2005, Judecătoria Constanța a pronunțat achitarea reclamantului. Apelul introdus împotriva acestei sentințe de parchet și părțile civile a fost respins la data de 6 noiembrie 2006 de Tribunalul Județean Constanța.

B. **A doua măsură preventivă de obligare de a nu părăsi țara în Dosarul penal nr. 51/PMF/1998**

15. La data de 31 august 1998, Parchetul a început urmărirea penală împotriva reclamantului într-un alt dosar, pentru săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune, fals intelectual și uz de fals, fiind acuzat că ar fi simulat deteriorarea și apoi salvarea unei nave românești în portul Dakar.

16. Prin notificarea din data de 2 septembrie 1998, Poliția Municipiului Constanța a solicitat Biroului pentru Străini, Emigrări și Pașapoarte din municipiul Constanța, din cadrul Ministerului de Interne, înscrierea mențiunii „C” în pașaportul reclamantului.

17. La data de 20 noiembrie 1998, parchetul a dispus arestarea preventivă a reclamantului pe o perioadă de 30 de zile.

18. Acesta a fost încarcerat într-o celulă a clădirii Poliției Județene Constanța, timp de două luni, împreună cu persoane acuzate de omucidere. A fost deținut într-o cameră mică, lipsită de orice sursă de lumină și de toaletă, prevăzută cu un pat fără așternuturi și infestat de păduchi.

19. Datorită agravării stării sale de sănătate ca urmare a încarcerării în clădirea poliției, reclamantul a fost transferat la Penitenciarul Poarta Albă, pentru a putea beneficia de îngrijiri medicale. Astfel cum recunoaște Guvernul, reclamantul a fost repartizat într-o celulă insalubră de 24 de metri pătrați, infestată de păduchi și fără încălzire, pe care o împărțea cu circa o sută de deținuți. Conform afirmațiilor reclamantului, la fiecare 4 deținuți era atribuită o singură saltea destrămată și murdară, iar hrana pe care o primea era alterată.

20. Prin rechizitoriul din data de 2 decembrie 1998, parchetul a decis trimiterea reclamantului în judecată.

21. Pe perioada arestării preventive, reclamantul a solicitat în mai multe rânduri (4 martie, 8 iulie, 4 august, 23 septembrie, 7 octombrie 1999 și 21 ianuarie 2000) punerea sa în libertate sub control judiciar. Instanțele au refuzat să-i admită cererile datorită faptului că infracțiunile pentru care era cercetat erau sancționate cu o pedeapsă cu închisoarea în anumite limite, care împiedica aplicarea beneficiului punerii în libertate sub control judiciar. Ultimul recurs intentat de reclamant în acest sens a fost respins la data de 14 februarie 2000 de Curtea de Apel Constanța.

22. Prin sentința din data de 8 iunie 2000, Tribunalul Județean Constanța l-a condamnat pe reclamant la o pedeapsă de 2 ani și 10 luni de închisoare pentru cele 3 infracțiuni din rechizitoriul și a hotărât menținerea arestării preventive.

23. Reclamantul a introdus apel împotriva acestei sentințe, susținându-și nevinovăția, solicitând revocarea măsurii arestării preventive. Acesta a invocat beneficiul art. 140 din Codul de procedură penală, care prevede că instanța trebuie să constate din oficiu încetarea măsurii arestării preventive atunci când durata acestei măsuri a ajuns la jumătate din maximul pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea de care este acuzată partea interesată.

24. Prin încheierea din data de 19 iulie 2000, Curtea de Apel Constanța a dispus punerea în libertate a reclamantului.

25. Prin decizia din data de 21 decembrie 2000, Curtea de Apel Constanța a anulat sentința atacată și a trimis cauza spre rejudecare la Tribunalul Județean.

26. Prin sentința din data de 8 martie 2006, Tribunalul Județean Constanța a pronunțat achitarea reclamantului.

27. Curtea nu a fost informată asupra evoluției ulterioare a procedurii.

C. Demersurile efectuate de reclamant în vederea radierii mențiunii „C” din pașaportul său

1. Primele demersuri la Ministerul de Interne

28. La data de 9 noiembrie 2000, reclamantul a solicitat Ministerului de Interne radierea mențiunii „C” din pașaportul său, însă acesta i-a comunicat respingerea cererii la data de 10 noiembrie 2000. Raportându-se la dispozițiile Legii nr. 25/1969 privind regimul străinilor (denumită în continuare *Legea nr. 25/1969*), ministerul și-a motivat refuzul prin faptul că procesul penal în cadrul căruia fusese luată măsura preventivă nu se încheiase.

2. Prima procedură derulată în fața instanțelor penale

29. La data de 13 septembrie 2000, reclamantul a solicitat Tribunalului Județean Constanța să dispună radierea mențiunii „C” din pașaportul său. Tribunalul și-a declinat competența în favoarea Curții de Apel Constanța, care trebuia să statueze asupra apelului introdus împotriva sentinței Tribunalului Județean din data de 8 iunie 2000 (paragraful 23 de mai sus).

30. Prin decizia din data de 21 decembrie 2000, Curtea de Apel Constanța a anulat sentința menționată mai sus, însă nu s-a pronunțat asupra cererii reclamantului referitoare la radierea mențiunii „C” din pașaportul său.

31. În fața Tribunalului Județean Constanța reclamantul și-a reiterat cererea referitoare la anularea mențiunii „C”. Invocând dispozițiile art. 29 din *Legea nr. 123/2001* privind regimul străinilor în România (denumită în continuare *Legea nr. 123/2001*), care abrogase vechea *Lege nr. 25/1969*, acesta a arătat că orice măsură preventivă de obligare de a nu părăsi țara trebuia pronunțată de un magistrat, în timp ce mențiunea din pașaportul său fusese înscrisă din ordinul organelor de poliție.

32. Prin hotărârea din data de 13 decembrie 2001, Tribunalul Județean Constanța a respins cererea reclamantului. Instanța a arătat că reclamantul nu dovedise faptul că urmărirea penală desfășurată împotriva sa luase sfârșit sau că fusese achitat, conform dispozițiilor art. 30 alin. b) din *Legea nr. 123/2001* din 2 aprilie 2001 (paragraful 51 de mai jos). Curtea nu a fost

informată dacă reclamantul a introdus recurs împotriva acestei hotărâri.

3. Noi demersuri la Ministerul de Interne

33. În anul 2002, la o dată neprecizată, reclamantul a solicitat din nou Ministerului de Interne radierea mențiunii „C” din pașaportul său. Prin intermediul Consulatului Greciei în România, el a fost informat despre refuzul ministerului din data de 11 aprilie 2002.

34. La data de 30 iunie 2002, reclamantul a trimis o adresă la Biroul pentru Străini, solicitând informații referitoare la temeiul legal al măsurii preventive luate împotriva sa și la legalitatea acesteia, în lumina dispozițiilor art. 29 alin. 1 lit. b) din noua *Lege nr. 123/2001* privind regimul străinilor.

35. La data de 11 iulie 2002, autoritatea administrativă i-a comunicat, făcând referire la prima măsură preventivă, că fusese luată în temeiul art. 27 din *Legea nr. 25/1969* și că prevederile noii *Legi nr. 123/2001* nu i se puteau aplica, deoarece acestea nu reglementau faptele anterioare intrării sale în vigoare. De asemenea, aceasta l-a informat pe reclamant că măsura fusese luată pe o perioadă nedeterminată.

4. Prima procedură în contencios administrativ

36. În anul 2002, reclamantul a chemat în judecată în contencios administrativ, în fața Tribunalului Județean Constanța, Inspectoratul Județean de Poliție Constanța și a solicitat anularea măsurii preventive de obligare de a nu părăsi țara și, pe cale de consecință, radierea mențiunii „C” din pașaportul său. El a arătat că măsura preventivă fusese luată pentru o perioadă de 30 de zile, în temeiul *Legii nr. 25/1969*, care a fost abrogată de *Legea nr. 123/2001*. Or, conform acestei noi legi, orice măsură preventivă trebuia luată de un magistrat, în timp ce, în cazul său, măsura fusese luată de poliție, care nu oferea garanțiile cerute pentru un „magistrat”, în sensul legii mai sus menționate.

37. Prin sentința din data de 12 decembrie 2002, Tribunalul Județean Constanța a respins cererea reclamantului. În ceea ce privește competența de a decide asupra aplicării unei asemenea măsuri preventive, instanța a pus în evidență faptul că *Legea nr. 25/1969*, în vigoare la data luării măsurii, nu impunea ca măsura să fie luată de un magistrat. *Legea nr. 123/2001*, care prevede această cerință, nu putea fi aplicată faptelor cauzei fără a încălca principiul general al neretroactivității legii. Mai mult, instanța a constatat faptul că reclamantul nu dovedise că urmărirea penală desfășurată împotriva sa se încheiase sau că fusese achitat, conform dispozițiilor art. 30 lit. b) din *Legea nr. 123/2001*.

38. La data de 7 aprilie 2003, Curtea de Apel Constanța a confirmat în recurs această sentință.

5. A doua procedură derulată în fața instanțelor penale

39. La data de 10 decembrie 2003, reclamantul a introdus o nouă acțiune în fața Judecătoriei Constanța, având ca obiect radierea mențiunii „C”.

40. Prin hotărârea din data de 7 ianuarie 2004, instanța a respins acțiunea ca inadmisibilă, după ce a constatat că înscrierea măsurii în pașaportul reclamantului era un act administrativ și că, prin urmare, ea nu putea fi contestată decât în temeiul *Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990*.

6. A doua procedură în contencios administrativ

41. În anul 2004, reclamantul a solicitat anularea actului administrativ din data de 2 septembrie 1998, prin care departamentul pentru străini din cadrul Ministerului de Interne dispusese înscrierea mențiunii „C” în pașaportul său. De asemenea, el a solicitat daune materiale și morale.

42. La data de 26 februarie 2004, la cererea instanței, poliția a comunicat un document intitulat „punct de vedere”, în care a arătat că măsura preventivă luată împotriva reclamantului se întemeia pe instrucțiunile Ministerului de Interne nr. 555/1996, emise pentru aplicarea *Decretului-lege nr. 10* din 8 ianuarie

1990 privind regimul pașapoartelor și al călătoriilor în străinătate și a art. 27 din Legea nr. 25/1969. Conform acestor instrucțiuni, poliția ar fi fost obligată să restrângă, pentru o perioadă de până la 7 zile, libertatea de circulație a străinului în privința căruia existau indicii că ar fi comis o faptă ce constituia o infracțiune, chiar și în lipsa aprobării procurorului sau a instanței.

43. Prin sentința din data de 29 martie 2004, Tribunalul Județean Neamț, Secția de contencios administrativ, a admis parțial cererile reclamantului. Acesta a dispus radierea mențiunii „C” din pașaport, însă a respins cererea de acordare a daunelor materiale și morale.

Fragmentul relevant din această sentință are următorul conținut:

„Reclamantul nu se află în prezent sub puterea unui mandat emis de magistrat prin care magistratul să fi dispus vreo măsură de restrângere a libertății de circulație.

Termenul pentru care măsura administrativă de aplicare a ștampilei cu simbolul «C» a fost luată este în prezent expirat.

Restrângerea libertății de circulație nu poate fi dispusă decât de instanța de judecată, iar instanța penală nu a dispus nicio astfel de măsură, inculpatul fiind cercetat și judecat în prezent în stare de libertate.

Din motivele mai sus arătate, cererea reclamantului de desființare a actului administrativ cu nr. 454.281 din 2.09.1998 este întemeiată, instanța urmând a dispune admiterea acesteia.

Cu privire la daunele morale și materiale solicitate, instanța reține următoarele:

Reclamantul, după adoptarea măsurii administrative dispuse prin Adresa nr. 454.281 din 2.09.1998, nu a suferit prejudicii morale și materiale ca urmare a acestui act administrativ. Prejudiciile suferite sunt consecința faptelor penale pentru care a fost condamnat. Faptul că organele de poliție au efectuat cercetări nu poate fi de natură a atrage răspunderea materială sau morală a acestora, atât timp cât soluționarea cauzelor penale s-a făcut de instanța de judecată, și nu de poliție. Actul administrativ a fost legal emis la data întocmirii acestuia, iar soluția desființării acestuia nu atrage antrenarea răspunderii materiale sau morale a emitentului.

Pe cale de consecință, capătul de cerere referitor la daunele materiale și morale solicitate de reclamant urmează a fi respins.”

44. Această sentință, rămasă definitivă, a fost executată la data de 10 iunie 2004, prin înscrierea literei „L” în pașaportul reclamantului.

II. Dreptul și practica internă pertinente

A. Constituția în vigoare la data faptelor

45. Prevederile relevante au următorul conținut:

ARTICOLUL 23

Libertatea individuală

„(1) Libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile.

(2) Percheziționarea, reținerea sau arestarea unei persoane sunt permise numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege.

(3) Reținerea nu poate depăși 24 de ore.

(4) Arestarea se face în temeiul unui mandat emis de magistrat, pentru o durată de cel mult 30 de zile. Asupra legalității mandatului, arestatul se poate plânge judecătorului, care este obligat să se pronunțe prin hotărâre motivată. Prolungirea arestării se aprobă numai de instanța de judecată.

(5) Celui reținut sau arestat i se aduc de îndată la cunoștință, în limba pe care o înțelege, motivele reținerii sau ale arestării, iar învinuirea, în cel mai scurt termen; învinuirea se aduce la cunoștință numai în prezența unui avocat, ales sau numit din oficiu.

(6) Eliberarea celui reținut sau arestat este obligatorie, dacă motivele acestor măsuri au dispărut.

(7) Persoana arestată preventiv are dreptul să ceară punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune.

(8) Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.

(9) Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.”

ARTICOLUL 25

Libera circulație

„(1) Dreptul la libera circulație, în țară și în străinătate, este garantat. Legea stabilește condițiile exercitării acestui drept.

(2) Fiecărui cetățean îi este asigurat dreptul de a-și stabili domiciliul sau reședința în orice localitate din țară, de a emigra, precum și de a reveni în țară.”

B. Legea nr. 25 din 17 decembrie 1969 privind regimul străinilor

46. Prevederile relevante au următorul conținut:

ARTICOLUL 27

„1. Străinul învinuit sau inculpat într-un cauză penală nu poate părăsi țara decât numai după scoaterea de sub urmărire, încetarea urmăririi penale, încetarea procesului penal sau achitare, iar în caz de condamnare, numai după executarea pedepsei.

2. În cazul în care condamnarea a fost pronunțată cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, străinul poate părăsi țara după ce hotărârea a rămas definitivă.

3. Străinul care nu are domiciliul în România și este învinuit sau inculpat într-o cauză penală poate părăsi țara chiar și fără îndeplinirea condițiilor prevăzute în alin. 1, dacă a depus cauțiunea prevăzută de lege. [...]”

ARTICOLUL 28

„În cazurile prevăzute la articolul 27, organele competente sau persoanele interesate vor înștiința Ministerul Afacerilor Interne despre obligațiile ce revin străinului, comunicând și actele doveditoare.”

47. Prin Decizia nr. 106 din data de 11 aprilie 2001, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a art. 27 din Legea nr. 25/1969. Curtea a statuat astfel:

„[Curtea] constată că aceste dispoziții legale sunt neconstituționale în măsura în care restrângerea exercițiului dreptului la liberă circulație, prevăzut la art. 25 alin. (1) din Constituție, al străinului învinuit, inculpat sau condamnat într-o cauză penală nu se dispune de către un magistrat și nu se respectă prevederile art. 23 și 49 din Constituție.”

48. Legea nr. 25/1969 a fost abrogată prin Legea nr. 123 din 2 aprilie 2001, mai jos prezentată.

C. Instrucțiunile nr. 555 din data de 21 mai 1996 ale ministrului de interne privind modul de acțiune al unităților Ministerului de Interne pentru aplicarea dispozițiilor legale referitoare la restrângerea exercitării dreptului la libera circulație

49. Prevederile relevante au următorul conținut:

„Având în vedere prevederile articolelor 19, 25 și 49 din Constituția României, articolului 27 din Legea nr. 25/1969 privind regimul străinilor în România, precum și ale articolelor 16 și 18 din Decretul-Lege nr. 10/1990 privind regimul pașapoartelor și călătoriilor în străinătate,

În temeiul articolului 13 alin. 2 din Legea nr. 40/1990 privind organizarea și funcționarea Ministerului de Interne, emit următoarele:

CAPITOLUL III

Nepermiterea ieșirii sau intrării din/în țară

ARTICOLUL 8

Punctele poliției de frontieră și punctele de mic trafic sau treceri simple asigurate de unitățile de grăniceri iau măsura

nepermitterii ieșirii ori intrării în țară a unor persoane, în baza legii.

Împotriva cetățenilor români nu poate fi luată măsura nepermitterii intrării în țară.

ARTICOLUL 9

Luarea măsurii nepermitterii ieșirii ori intrării în țară, pe perioade limitate, a unor persoane, se solicită Direcției Generale a Poliției de Frontieră, pentru Străini, Probleme de Migrări și Pașapoarte, pentru punctele poliției de frontieră și Comandamentului Național al Grănicerilor pentru punctele de mic trafic și treceri simple.

Măsurile de la alineatul 1 asupra unor persoane (darea în consemn) se solicită prin adresă scrisă, aprobată, după caz, de:

— Subsecretarul de Stat, Șef al Inspectoratului General al Poliției și adjunctul acestuia;

— Șefii direcțiilor generale din Inspectoratul General al Poliției, respectiv a municipiului București sau înlocuitorii acestora la comandă;

— Șefii direcțiilor din Inspectoratul General al Poliției, din Direcția Generală de Poliție a municipiului București sau înlocuitorii acestora;

— Șefii inspectoratelor de poliție județene, locțiitorii acestora și șefii brigăzilor de poliție criminală și de ordine publică;

— Șefii inspectoratelor de poliție transporturi sau înlocuitorii acestora la comandă;

— Șeful Unității militare 0215, locțiitorii acestuia și șefii diviziunilor din structura unității.

Direcția Generală a Poliției de Frontieră, pentru Străini, Probleme de Migrări și Pașapoarte și Comandamentul Național al Grănicerilor pot lua măsura nepermitterii ieșirii ori intrării din țară a unor persoane pe baza prevederilor legale.

În cazuri urgente, organele de poliție pot solicita direct punctelor poliției de frontieră și punctelor de mic trafic și treceri simple, luarea măsurii nepermitterii ieșirii ori intrării din/în țară a unor persoane cu obligația de a raporta ulterior organului ierarhic pentru a hotărî cu privire la menținerea sau suspendarea măsurii. [...]

ARTICOLUL 12

Organele de poliție au obligația să prezinte formațiunilor de pașapoarte județene și a municipiului București documentele de trecere a frontierei aparținând cetățenilor străini care au comis fapte penale în timpul șederii în România și să solicite aplicarea în acestea a ștampilei cu litera «C» pentru a nu se permite ieșirea din țară a celor cercetați în stare de libertate.

La terminarea cercetărilor, în funcție de soluție, se va menține interdicția de ieșire din țară ori se va solicita formațiunilor de pașapoarte să aplice ștampila cu litera «L», ceea ce semnifică ridicarea interdicției de ieșire din țară.

Străinii care fac obiectul restricției de ieșire din țară prin aplicarea în pașaport (document de trecere a frontierei) a ștampilei cu litera «C» nu sunt supuși procedurii de instituire a consemnelor prevăzute în prezentele instrucțiuni.

La aplicarea ștampilei cu litera «C» și, respectiv, litera «L», formațiunile de pașapoarte județene și a municipiului București vor comunica datele de identificare ale străinilor în cauză Direcției Generale a Poliției de Frontieră, pentru Străini, Probleme de Migrare și Pașapoarte, pentru luarea în evidențele specifice.”

50. Aceste instrucțiuni, prevăzute cu mențiunea „secret”, nu au fost niciodată publicate.

D. Legea nr. 123 din 2 aprilie 2001 privind regimul străinilor în România (intrată în vigoare la data de 3 mai 2001)

51. Prevederile relevante au următorul conținut:

ARTICOLUL 29

„(1) Străinului nu i se permite ieșirea din țară în următoarele situații: [...]

b) este învinuit sau inculpat într-o cauză penală și magistratul dispune instituirea măsurii interdicției părăsirii localității în scopul bunei desfășurări a procesului penal, indiferent de faza în care acesta se află; [...].

(2) În situațiile prevăzute la lit. b) și c), măsura de a nu permite părăsirea țării va fi luată de organul competent din cadrul Ministerului de Interne numai în baza solicitării scrise a organelor de urmărire penală, a instanțelor judecătorești sau a organelor prevăzute de lege, care au atribuții de punere în executare a pedepsei închisorii.”

ARTICOLUL 30

„Străinul aflat în una dintre situațiile prevăzute la art. 29 poate ieși din țară dacă dovedește organului competent din cadrul Ministerului de Interne, cu documente emise de autoritățile competente, potrivit legii, că: [...]

b) s-a dispus neînceperea urmăririi penale, a fost scos de sub urmărire penală ori s-a dispus încetarea urmăririi penale, a fost achitat ori s-a dispus încetarea procesului penal; [...].”

52. Legea nr. 123/2001 a fost abrogată prin Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 194 din 27 decembrie 2002 de mai jos.

E. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194 din 12 decembrie 2002 privind regimul străinilor (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 955 din 27 decembrie 2002)

53. Prevederile relevante au următorul conținut:

ARTICOLUL 15

Nepermiterea ieșirii

„(1) Străinului nu i se permite ieșirea din țară în următoarele situații:

a) este învinuit sau inculpat într-o cauză penală și magistratul dispune instituirea măsurii interdicției de părăsire a localității sau a țării; [...].

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1) măsura de a nu permite ieșirea de pe teritoriul României va fi luată de organul competent din cadrul Ministerului de Interne numai în baza solicitării scrise a procurorului, a instanțelor judecătorești și a organelor prevăzute de lege care au atribuții de punere în executare a pedepsei închisorii.

(3) În toate situațiile se vor preciza motivele pentru care se solicită măsura și, după caz, vor fi prezentate documentele doveditoare. [...].”

54. Această ordonanță de urgență a fost aprobată prin Legea nr. 357/2003 din data de 11 iulie 2003.

F. Codul de procedură penală, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 281 din data de 24 iunie 2003 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din data de 1 iulie 2003)

55. Prevederile relevante au următorul conținut:

ARTICOLUL 136

Scopul și categoriile măsurilor preventive

„În cauzele privitoare la infracțiuni pedepsite [...] cu închisoare, pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal ori pentru a se împiedica sustragerea învinuitului sau inculpatului de la urmărirea penală [...], se poate lua față de acesta una dintre următoarele măsuri preventive: [...]

c) obligarea de a nu părăsi țara; [...].

Măsurile prevăzute în alin. 1 lit. b) și c) se pot lua de procuror, în cursul urmăririi penale, sau de instanța de judecată, în cursul judecării.”

ARTICOLUL 145

Obligarea de a nu părăsi localitatea

„[...] În cursul urmăririi penale, durata măsurii prevăzute în alin. 1 nu poate depăși 30 de zile, afară de cazul când ea este prelungită, în condițiile legii. Măsura obligării de a nu părăsi localitatea poate fi prelungită în cursul urmăririi penale, în caz de necesitate și numai motivat. Prolungirea se dispune de instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, fiecare prelungire neputând să depășească 30 de zile. [...]”

ARTICOLUL 145¹**Obligarea de a nu părăsi țara**

„[...] Dispozițiile art. 145 se aplică în mod corespunzător și în cazul măsurii obligării de a nu părăsi țara. [...]”

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 2 § 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție

56. Reclamantul susține că prin înscrierea mențiunii „C” în pașaportul său, în vederea executării măsurii preventive de obligare de a nu părăsi țara, autoritățile i-au încălcat dreptul la libertatea de circulație, astfel cum este prevăzut de art. 2 din Protocolul nr. 4, care are următorul conținut:

„1. Oricine se găsește în mod legal pe teritoriul unui stat are dreptul să circule în mod liber și să-și aleagă în mod liber reședința sa.

2. Orice persoană este liberă să părăsească orice țară, inclusiv pe a sa.

3. Exercitarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, menținerea ordinii publice, prevenirea faptelor penale, protecția sănătății sau a moralei ori pentru protejarea drepturilor și libertăților altora.

4. Drepturile recunoscute în paragraful 1 pot, de asemenea, în anumite zone determinate, să facă obiectul unor restrângeri care, prevăzute de lege, sunt justificate de interesul public într-o societate democratică.”

A. Asupra admisibilității

57. Curtea reține faptul că cele două măsuri preventive de obligare de a nu părăsi țara au fost luate față de reclamant în cadrul a două proceduri penale distincte. Așadar, ele trebuie analizate separat.

1. Măsura preventivă din data de 20 februarie 1998

58. Încă de la început, Curtea reține faptul că nelegalitatea primei măsuri a fost confirmată prin hotărârea definitivă din data de 28 august 1998 a Judecătoria Constanța. Având în vedere faptul că cererea a fost introdusă la data de 4 iunie 2002, adică după mai mult de 6 luni, rezultă că acest capăt de cerere este tardiv și trebuie respins în baza dispozițiilor art. 35 §§ 1 și 4 din Convenție.

2. Măsura preventivă din data de 2 septembrie 1998

59. În ceea ce privește această a doua măsură preventivă, Curtea constată că cererea reclamantului nu este vădit neîntemeiată, în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, Curtea constată că această parte a cererii nu este lovită de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, declară admisibil acest capăt de cerere.

B. Asupra fondului**1. Argumentele părților**

60. Guvernul nu contestă faptul că, în cauză, măsurile preventive luate împotriva reclamantului reprezintă o ingerință în

libertatea sa de circulație. Potrivit Guvernului, aceste măsuri aveau un temei legal în dreptul român, și anume dispozițiile Legii nr. 25/1996 privind regimul străinilor. Această lege era accesibilă, deoarece era publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I. Guvernul apreciază că această lege îndeplinea și cerințele de previzibilitate, în special în ceea ce privește cea de-a doua măsură, având în vedere faptul că reclamantul făcuse deja obiectul unei prime restricții. În ceea ce privește instrucțiunile Ministerului de Interne la care poliția face trimitere în „punctul de vedere” din data de 26 februarie 2004, Guvernul consideră că nu este vorba decât de instrucțiuni de ordin procedural pentru uzul intern al poliției.

De asemenea, Guvernul apreciază că măsurile luate de poliție erau „necesare într-o societate democratică”.

În primul rând, acestea urmăreau scopul legitim al păstrării ordinii publice și pe cel al prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

În fine, Guvernul consideră că aceste măsuri au fost proporționale cu scopul urmărit. Astfel, acesta arată că restrângerea libertății de circulație nu a durat decât 6 ani, că probele aflate în dosarele penale justificau aceste măsuri și că autoritățile naționale au oferit justificări pentru luarea acestor măsuri.

61. Reclamantul contestă argumentele Guvernului. Acesta arată că măsurile preventive au fost luate împotriva sa din ordinul poliției, deși Codul de procedură penală în vigoare la momentul la care au fost luate aceste măsuri prevedea necesitatea existenței unui ordin al procurorului sau a unei hotărâri judecătorești. Mai mult, reclamantul susține că nicio măsură preventivă nu putea depăși 30 de zile, în timp ce măsurile luate în privința sa s-au întins pe o perioadă de circa 6 ani.

În fine, reclamantul subliniază faptul că Judecătoria Constanța, prin sentința sa din data de 28 august 1998, și Tribunalul Județean Neamț, prin decizia sa din data de 29 martie 2004, au constatat nelegalitatea măsurilor preventive.

2. Aprecierea Curții**a) Principiile care se desprind din jurisprudența Curții**

62. Curtea reamintește faptul că dreptul la libera circulație, astfel cum este recunoscut în paragrafele 1 și 2 ale art. 2 din Protocolul nr. 4, are ca scop asigurarea libertății de circulație, drept garantat oricărei persoane de a circula în cadrul teritoriului în care se află, precum și de a-l părăsi; acest fapt implică dreptul de a merge într-o țară la alegerea sa, în care ar putea primi autorizația de a intra (vezi, *mutatis mutandis*, *Peltonen împotriva Finlandei*, decizia Comisiei din data de 20 februarie 1995, D.R. 80-A, p. 43, § 1). Rezultă că libertatea de circulație impune interdicția oricărei măsuri susceptibile de a aduce atingere acestui drept sau de a-i restrânge exercitarea, din moment ce nu răspunde cerinței de a reprezenta o măsură ce ar putea fi considerată „necesară într-o societate democratică”, care să urmărească scopurile legitime prevăzute în paragraful 3 al articolului menționat anterior.

63. Astfel, Curtea consideră că măsura prin care o persoană este deposedată de un document de călătorie, de exemplu pașaportul, reprezintă, fără îndoială, o ingerință în exercitarea libertății de circulație (*Baumann împotriva Franței*, hotărârea din data de 22 mai 2001 nr. 33.592/96, § 62, CEDO 2001-V).

b) Aplicarea în cauză a principiilor generale

64. Curtea observă că, deși reclamantul nu a fost deposedat de pașaportul său (vezi, *a contrario*, *Baumann*, citată mai sus), el nu s-a putut folosi de acest document de călătorie care, dacă ar fi fost cazul, i-ar fi permis să părăsească teritoriul României. Așadar, Curtea apreciază că reclamantul a suferit o restrângere a exercițiului dreptului său la libertatea de circulație, ceea ce reprezintă o ingerință în sensul art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție (vezi, *mutatis mutandis*, *Guzzardi împotriva Italiei*, hotărârea din data de 6 noiembrie 1980, seria A nr. 39, p. 33,

§ 92, *Raimondo împotriva Italiei*, hotărârea din data de 22 februarie 1994, seria A nr. 281—1, p. 19, § 39, și *Labita împotriva Italiei*, 6 aprilie 2000, nr. 6.772/95, p. 38—39, § 193).

65. Rămâne de văzut dacă această restrângere era „prevăzută de lege” și constituia o „măsură necesară într-o societate democratică”.

66. Curtea reamintește jurisprudența sa constantă, conform căreia expresia „prevăzută de lege” impune ca măsura incriminată să aibă un temel în dreptul intern, însă vizează, de asemenea, calitatea legii în cauză: aceasta trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale (*Rotaru împotriva României* [MC], hotărârea din data de 4 mai 2000, nr. 28.341/95, § 52, CEDO 2000-V). Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului [vezi *Olsson împotriva Suediei* (nr. 1), hotărârea din data de 24 martie 1988, seria A nr. 130, § 61]. În plus, nu putem considera drept „lege” decât o normă enunțată cu suficientă precizie, pentru a permite cetățeanului să își controleze conduita; apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el trebuie să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, fața de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă.

67. Curtea apreciază că trebuie analizată „calitatea” normelor juridice invocate în cauză, cercetând în special dacă dreptul intern stabilea cu suficientă precizie condițiile în care măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara putea fi dispusă.

68. Încă de la început, Curtea constată exprimarea vagă din art. 27 din Legea nr. 25/1969, în temeiul căruia a fost luată măsura preventivă. Acest articol se limitează la a stipula că străinul, învinuit sau inculpat într-un proces penal, nu poate părăsi țara decât după încetarea urmăririi penale sau după achitarea sa ori, în caz de condamnare, după executarea pedepsei.

În primul rând, nu există nicio mențiune cu privire la autoritatea abilitată să dispună o asemenea măsură. Este adevărat că Guvernul a prezentat Instrucțiunile Ministerului de Interne nr. 555/1996, care completează Legea nr. 25/1969, dar acestea indicau numai persoanele abilitate să execute astfel de măsuri și pe cele care trebuiau să le aprobe. Or, se pare că aceste instrucțiuni interne erau prevăzute cu mențiunea „secret” și nu au fost publicate în Monitorul Oficial al României.

69. Curtea mai observă că, deși art. 27 din lege abilită autoritățile competente să autorizeze o ingerință în libertatea de circulație a străinilor, motivul unei asemenea ingerințe nu este definit cu suficientă precizie (*Rotaru*, citată mai sus, § 58).

70. De asemenea, Curtea trebuie să se asigure că există garanții adecvate și suficiente împotriva abuzurilor autorităților. Aceasta reamintește că, în cauzele referitoare la sistemele de supraveghere secretă, analizate din perspectiva art. 8 din Convenție, s-a decis că asemenea sisteme trebuie să cuprindă garanții stabilite prin lege, care sunt aplicabile controlului activităților serviciilor interesate. Procedurile de control trebuie să respecte, cât mai fidel posibil, valorile unei societăți democratice, în special supremația dreptului, la care se referă în mod expres preambulul Convenției. Aceasta implică, printre altele, ca o ingerință a organelor executivului în drepturile persoanei să fie supusă unui control eficient, care trebuie să implice în mod normal, cel puțin în ultimă instanță, puterea judiciară, deoarece aceasta oferă cele mai bune garanții de independență, imparțialitate și procedură conformă cu legea (*Klass și alții împotriva Germaniei*, hotărârea din data de 6 septembrie 1978, seria A nr. 28, p. 25—26, § 55). Acest raționament ar putea fi aplicat, *mutadis mutandis*, în cazul art. 2

din Protocolul nr. 4, având în vedere strânsa legătură dintre acest ultim articol și art. 8 din Convenție (vezi în acest sens *Iletmiş împotriva Turciei*, 6 decembrie 2005, nr. 29.871/96, § 50).

71. În cazul de față, Curtea constată că procedura de aplicare a măsurii preventive de obligare de a nu părăsi țara nu oferă astfel de garanții, Legea nr. 25/1969 neprevăzând nicio procedură de control, nici în momentul luării măsurii, nici ulterior. De altfel, toate demersurile reclamantului care vizau revocarea măsurii preventive (cereri introduse la Ministerul de Interne, contestații în fața instanțelor penale sau în contencios administrativ) au fost respinse, deoarece reclamantul s-a aflat în imposibilitatea de a face dovada că urmărirea penală îndreptată împotriva sa se încheiase sau că fusese achitat. În realitate, este vorba de o măsură automată, aplicată pentru o perioadă nedeterminată, ceea ce încalcă drepturile persoanei (vezi *Riener împotriva Bulgariei*, 23 mai 2006, nr. 46.343/99, § 121, *Luordo împotriva Italiei*, 17 iulie 2003, nr. 32.190/96, § 96, și *Iletmiş*, citată mai sus, § 47).

72. Prin urmare, Curtea apreciază că dreptul intern nu reglementează suficient de clar întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv.

73. La toate acestea se adaugă faptul că art. 27 din Legea nr. 25/1969 a fost declarat neconstituțional printr-o decizie a Curții Constituționale din data de 11 aprilie 2001 și modificat ulterior prin Legea nr. 123/2001, pentru a se asigura conformitatea cu Constituția. În acest sens, s-a prevăzut că orice măsură preventivă de obligare de a nu părăsi țara trebuie luată de un magistrat (art. 29 din Legea nr. 123/2001).

74. Or, având în vedere faptul că, în cauza de față, măsura preventivă a fost dispusă de organele de poliție, reiese că, cel puțin începând cu data de 11 aprilie 2001, aceasta nu era în conformitate cu legislația națională în vigoare, inclusiv cu Constituția.

75. Mai mult, Curtea reamintește că este în primul rând de datoria autorităților naționale și mai ales de cea a instanțelor să interpreteze și să aplice dreptul intern (*Kopp împotriva Elveției*, hotărârea din 25 martie 1998, Culegere de hotărâri și decizii 1998-II, p. 541, § 59).

76. În această privință, Curtea constată că, prin sentința rămasă definitivă din data de 29 martie 2004, Tribunalul Județean Neamț a revocat măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara luată împotriva reclamantului. Instanța a constatat că reclamantul nu se afla sub incidența niciunei măsuri preventive restrictive de libertate luate de un magistrat. Totuși, tribunalul nu a acordat nicio reparație pentru prejudiciul suferit de persoana interesată ca urmare a prelungirii nelegale a măsurii preventive. Mai mult, Guvernul nu a susținut deloc faptul că reclamantul ar fi putut folosi o altă cale de atac internă pentru a fi despăgubit (*Vito Sante Santoro împotriva Italiei*, nr. 36.681/97, § 45, CEDO 2004-VI).

77. În temeiul celor de mai sus, Curtea concluzionează că, în perioada 2 septembrie 1998—10 iunie 2004, dată la care autoritățile au revocat măsura preventivă, atingerea adusă libertății de circulație a reclamantului nu era „prevăzută de lege”.

78. Luând în considerare această constatare, Curtea apreciază că nu este necesar să mai continue analiza capătului de cerere al reclamantului pentru a cerceta dacă ingerința urmărea un „scop legitim” și dacă era „necesară într-o societate democratică”.

79. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție.

II. Asupra pretensei încălcări a articolului 6 § 2 din Convenție

80. Reclamantul se plânge și de faptul că autoritățile nu și-au respectat obligația de a analiza din oficiu legalitatea și

oportunitatea măsurii preventive luate împotriva sa. Acesta invocă art. 6 § 2 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită.”

81. Guvernul contestă susținerile reclamantului.

A. Asupra admisibilității

82. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat, în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, Curtea constată că acesta nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, îl declară admisibil.

B. Asupra fondului

83. Având în vedere concluziile sale referitoare la art. 2 din Protocolul nr. 4 (paragrafele 64—79 de mai sus), Curtea apreciază că nu este cazul să analizeze dacă, în cauză, a avut loc încălcarea acestei dispoziții.

III. Asupra pretinsei încălcări a art. 3 din Convenție

84. Reclamantul denunță condițiile degradante de detenție din clădirea Poliției din municipiul Constanța și din penitenciarul de la Poarta Albă. El invocă dispozițiile art. 3 din Convenție.

85. Încă de la început, Curtea constată că acest capăt de cerere a fost prezentat prima dată de reclamant în observațiile sale din data de 21 martie 2006, deși acesta fusese pus în libertate la data de 19 iulie 2000. Prin urmare, Curtea trebuie să stabilească dacă, în speță, reclamantul a respectat termenul de 6 luni prevăzut de art. 35 din Convenție.

86. Curtea reamintește faptul că regula celor 6 luni are ca obiect să asigure securitatea juridică și să vegheze la analizarea într-un termen rezonabil a cauzelor litigioase referitoare la Convenție. Mai mult, această regulă urmărește protejarea autorităților și a altor persoane vizate de procedură împotriva incertitudinii care le-ar afecta prin trecerea prelungită a timpului. Cu toate acestea, Curtea observă că, în mod excepțional, acest principiu poate fi reconsiderat atunci când un reclamant folosește o cale de recurs internă și nu are cunoștință decât mai târziu sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de împrejurările care fac ca această cale de atac să fie inefficientă. Într-un astfel de caz, termenul de 6 luni se poate calcula începând din momentul în care reclamantul are cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de aceste împrejurări [vezi *Sakik și Seyrek împotriva Turciei* (dec.), nr. 40.076/98, 29 iunie 1999]. În lipsa unei căi de recurs sau atunci când căile de drept disponibile sunt considerate inefficiente, termenul de 6 luni începe să curgă, în principiu, de la data la care actul contestat a fost realizat [*Hazar împotriva Turciei* (dec.), nr. 62.566/00, 10 ianuarie 2002].

87. În cauza de față, Curtea observă că reclamantul nu a folosit nicio cale de recurs intern pentru a invoca în cadrul sistemului național, cel puțin în esență, încălcarea art. 3 din Convenție. Prin urmare, termenul de 6 luni începe să curgă de la data punerii în libertate a reclamantului, adică de la data de 19 iulie 2000. Deoarece reclamantul a formulat pentru prima dată cererea întemeiată pe condițiile degradante de detenție la data de 21 martie 2006, acesta nu a respectat termenul de 6 luni.

88. Rezultă că acest capăt de cerere este tardiv și trebuie respins în temeiul art. 35 §§ 1 și 4 din Convenție.

IV. Asupra pretinsei încălcări a art. 5 §§ 1 și 3 din Convenție

89. Reclamantul susține că au existat mai multe încălcări ale art. 5 din Convenție, pe care Curtea înțelege să le analizeze separat. Art. 5 prevede următoarele în părțile sale relevante:

„1. Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale:

a) dacă este deținut legal pe baza condamnării pronunțate de către un tribunal competent;

b) dacă a făcut obiectul unei arestări sau al unei dețineri legale pentru nesupunerea la o hotărâre pronunțată, conform

legii, de către un tribunal ori în vederea garantării executării unei obligații prevăzute de lege;

c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănuși că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșească o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia;

d) dacă este vorba de detenția legală a unui minor, hotărâtă pentru educația sa sub supraveghere sau despre detenția sa legală, în scopul aducerii sale în fața autorității competente;

e) dacă este vorba despre detenția legală a unei persoane susceptibile să transmită o boală contagioasă, a unui alienat, a unui alcoolic, a unui toxicoman sau a unui vagabond;

f) dacă este vorba despre arestarea sau detenția legală a unei persoane pentru a o împiedica să pătrundă în mod ilegal pe teritoriul sau împotriva căreia se află în curs o procedură de expulzare ori de extrădare. [...]

3. Orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraful 1 lit. c) din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare [...].”

A. Măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara

90. În primul rând, reclamantul se plânge cu privire la faptul că măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara reprezintă, în egală măsură, o încălcare a art. 5 § 1 din Convenție.

91. Curtea reamintește că, proclamând „dreptul la libertate”, paragraful 1 al art. 5 vizează libertatea fizică a persoanei; scopul său este acela de a garanta ca nimeni să nu fie lipsit de acest drept în mod arbitrar. Textul nu se referă la simplele restrângeri ale libertății de circulație; acestea se supun prevederilor art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție. Pentru a stabili dacă o persoană este „privată de libertate” în sensul art. 5, trebuie să se pornească de la situația sa concretă și să se ia în considerare un ansamblu de criterii, cum sunt tipul, durata, efectele și modalitățile de executare a măsurii respective (*Engel și alții*, hotărârea din data de 8 iunie 1976, seria A nr. 22, p. 24, §§ 58—59). Între privarea de libertate și restrângerea libertății nu există decât o diferență de grad sau de intensitate, nu de natură sau de esență. Incluziunea într-una sau alta dintre aceste categorii se dovedește a fi uneori dificilă, deoarece, în anumite cazuri marginale, este vorba de o pură problemă de apreciere (*Guzzardi împotriva Italiei*, hotărârea din data de 6 noiembrie 1980, seria A nr. 39, p. 17—19, § 93).

92. În cauza de față, Curtea constată că reclamantul nu pretinde că ar fi avut loc o ingerință în libertatea sa fizică, ci o ingerință în libertatea de deplasare. Prin urmare, art. 5 din Convenție nu se poate aplica în speță.

93. Rezultă că acest capăt de cerere este incompatibil *ratione materiae* cu prevederile Convenției, în sensul art. 35 § 3 și trebuie respins în temeiul art. 35 § 4.

B. Punerea în libertate sub control judiciar

94. În al doilea rând, în observațiile sale din data de 21 martie 2006 reclamantul afirmă că refuzul instanțelor de a-i admite cererile de punere în libertate sub control judiciar încalcă dispozițiile art. 5 din Convenție.

95. Curtea reține că ultima cerere a reclamantului ce viza punerea sa în libertate sub control judiciar datează din data de 14 februarie 2000 și că el a fost pus în libertate la data de 19 iulie 2000. Or, capătul de cerere a fost formulat la data de 21 martie 2006, adică după mai mult de 6 luni.

96. Rezultă că acest capăt de cerere este tardiv și trebuie respins conform art. 35 §§ 1 și 4 din Convenție.

C. Măsura arestării preventive luată de un procuror

97. În fine, în observațiile sale din data de 21 martie 2006 reclamantul apreciază că măsura arestării preventive a fost luată de un procuror care nu îndeplinea exigențele pe care le impune noțiunea de „magistrat”, în sensul art. 5 § 3 din Convenție.

Acesta face trimitere la cauzele *Vasilescu împotriva României și Pantea împotriva României* și pune în evidență faptul că procurorul este un magistrat din cadrul Ministerului Public, subordonat în primul rând procurorului general, apoi ministrului justiției, neîndeplinind cerința de independență față de Executiv.

98. Fără a încerca să descopere când reclamantul a fost prezentat în fața unui judecător pentru prima dată după arestarea sa, Curtea observă că acesta a fost condamnat în primă instanță la data de 8 iunie 2000 de Tribunalul Județean Constanța și că a fost pus în libertate la data de 19 iulie 2000. Or, capătul de cerere întemeiat pe art. 5 § 3 din Convenție a fost formulat de reclamant la data de 21 martie 2006, adică după mai mult de 6 luni.

99. Rezultă că acest capăt de cerere este tardiv și trebuie respins, conform dispozițiilor art. 35 §§ 1 și 4 din Convenție.

V. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

100. În fine, reclamantul se plânge cu privire la faptul că autoritățile abilitate să instrumenteze urmărirea penală îndreptată împotriva sa nu i-au restituit documentele confiscate în anul 1998 și care aparțineau celor două societăți comerciale al căror director general era. În acest sens, invocă dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1.

101. Curtea nu consideră necesar să se pronunțe asupra chestiunii dacă reclamantul poate pretinde, în nume propriu, că este victima confiscării documentelor celor două societăți, deoarece capătul de cerere trebuie respins ca vădit neîntemeiat. Într-adevăr, confiscarea de documente în cadrul unei proceduri penale constituie o reglementare a modului de folosire a bunurilor în conformitate cu interesul general [*D'Acquisto împotriva Italiei* (dec.), nr. 30.375/96, 7 octombrie 1999]. Această procedură este prevăzută de Codul de procedură penală.

102. Conform jurisprudenței bine stabilite a Curții, al doilea alineat al art. 1 trebuie interpretat prin prisma principiului enunțat în prima frază a articolului. Prin urmare, orice ingerință trebuie să mențină un „just echilibru” între cerințele de interes general ale comunității și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale persoanei. Preocuparea pentru asigurarea acestui echilibru se reflectă în structura art. 1 în întregime, inclusiv în cel de-al doilea alineat al său; prin urmare, trebuie să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit. Pe de altă parte, părțile contractante sunt, în principiu, singurele în măsură să judece necesitatea de a reglementa folosirea bunurilor, cu condiția ca această reglementare să nu fie disproporționată față de scopul său. Or, măsura confiscării a respectat prevederile Codului de procedură penală (*Air Canada împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, hotărârea din data de 5 mai 1995, seria A nr. 316-A, p. 17, § 40). Mai mult, Curtea observă că reclamantul nu a declanșat nicio procedură pentru restituirea documentelor, în timp ce Codul de procedură penală permite introducerea unei plângeri pentru a contesta măsurile luate și actele efectuate în timpul urmăririi penale.

103. Rezultă că acest capăt de cerere este vădit nefondat și trebuie respins, în temeiul art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

VI. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

104. Conform art. 41 din Convenție,

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezată, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

1. Prejudiciul material

105. Reclamantul solicită suma de 5.156.764 euro (EUR) cu titlu de daune materiale și morale pentru acoperirea prejudiciului pe care l-a suferit, sumă pe care o detaliază astfel:

a) 598.330 euro (EUR) reprezentând prețul pe care o societate al cărei director general era l-a plătit în virtutea unui

contract încheiat cu Compania Națională Maritimă Română Navrom, la data de 14 martie 1994;

b) 1.351.203 euro (EUR) reprezentând suma pe care societatea citată mai sus a plătit-o pentru noile angajamente contractuale cu compania maritimă română;

c) 408.351 euro (EUR) reprezentând remunerația pentru gestionarea a 5 vase maritime pe care o societate al cărei director general era trebuia să o încaseze pentru un contract încheiat cu o societate comercială libaneză;

d) 2.798.880 euro (EUR) reprezentând pierderea de venituri pe care o societate comercială senegaleză, al cărei director general este, ar fi obținut-o prin exploatarea celor două pescadorean.

106. Reclamantul apreciază că aceste pierderi sunt datorate restrângerii libertății sale de circulație, arestării sale preventive, precum și confiscării documentelor celor două societăți comerciale române al căror director general era. În ceea ce privește sumele avansate în favoarea companiei maritime române, el susține că indisponibilitatea documentelor confiscate de organele de poliție a determinat ineficiența procedurii de arbitraj declanșate la Curtea de Arbitraj din Londra, în vederea recuperării acestor sume. Mai mult, el nu a putut participa la procedura de lichidare a companiei naționale române, care a început în 1999.

107. În măsura în care prejudiciile arătate de reclamant constituie rezultatul luării măsurii arestării preventive și al confiscării documentelor ce aparțineau societăților comerciale al căror director general era, Guvernul apreciază că instanța europeană nu poate acorda despăgubiri, având în vedere faptul că nu a fost invitat să se pronunțe asupra admisibilității și temeiniciei capetelor de cerere întemeiate pe aceste fapte.

În ceea ce privește măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara, Guvernul arată că reclamantul nu a prezentat dovada legăturii de cauzalitate dintre măsura incriminată și așazisele daune materiale suferite de societățile comerciale. Mai mult, reclamantul nu poate solicita repararea prejudiciilor suferite de persoane juridice, deoarece cererea de față a fost introdusă în numele reclamantului, și nu al acestor societăți comerciale, astfel încât ele nu pot pretinde că sunt victimele unei încălcări a Convenției.

108. Curtea constată că măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara nu l-a împiedicat pe reclamant să desfășoare o activitate profesională. Prin urmare, Curtea concluzionează că nu există o legătură de cauzalitate între încălcarea Convenției constatată și prejudiciul material pretins, respingând cererile reclamantului în această privință (*Vito Sante Santoro*, citată mai sus, § 64).

2. Prejudiciul moral

109. Reclamantul solicită, de asemenea, suma de 508.016 euro (EUR), cu titlu de daune morale pe care le-ar fi suferit, sumă pe care o detaliază astfel:

a) 500.000 euro (EUR) drept reparație a prejudiciului moral suferit în urma arestării preventive și a torturii fizice la care a fost expus în această perioadă, precum și ca urmare a măsurii de restrângere a libertății sale de circulație. Reclamantul mai arată că a fost revocat din funcția de consul al Senegalului în România datorită lipsei de credibilitate și onorabilitate, ca urmare a faptelor prezentate mai sus.

b) 8.016 euro (EUR) reprezentând costul șederii sale în România pentru o perioadă de 4 ani.

110. În primul rând, Guvernul consideră că reclamantul nu a făcut dovada legăturii de cauzalitate dintre încălcările Convenției susținute și prejudiciul moral. În al doilea rând, Guvernul apreciază că suma de 500.000 euro este exorbitantă și face trimitere în acest sens la jurisprudența Curții (*Baumann împotriva Franței*, *Labita împotriva Italiei*, *Lavents împotriva*

Letoniei, Freimanis și Lidums împotriva Letoniei, Diamantides împotriva Greciei, Y.B. și alții împotriva Turciei).

În ceea ce privește suma de 8.016 EUR, Guvernul consideră că este vorba de un eventual prejudiciu material, și nu moral, cum îl descrie reclamantul. De asemenea, remarcă faptul că reclamantul nu a dovedit legătura de cauzalitate dintre încălcările prevederilor Convenției invocate și plata chiriei în România timp de 4 ani. Guvernul apreciază că reclamantul ar fi plătit oricum chirie pentru locuința sa, indiferent că ar fi fost în România sau în altă parte. Pe de altă parte, cuantumul chiriei plătite în România este cu siguranță mai mic decât cel pe care l-ar fi plătit în Grecia.

În fine, în opinia Guvernului, constatarea încălcării Convenției ar constitui în sine o reparație suficientă a prejudiciului moral.

111. Curtea constată că temeiul pentru acordarea reparației echitabile constă în faptul că reclamantul nu a putut părăsi teritoriul român. În ceea ce privește suma de 8.016 EUR, Curtea constată că este vorba de un prejudiciu material pe care reclamantul îl invocă, dar că nu poate specula asupra a ceea ce ar fi făcut reclamantul dacă nu i s-ar fi interzis să părăsească teritoriul românesc. În plus, reclamantul a locuit în România înainte de luarea măsurii de interdicție și a continuat să locuiască acolo după revocarea acestei măsuri (*Riener împotriva Bulgariei*, nr. 46.343/99, § 163, 23 mai 2006). Totuși, Curtea admite că reclamantul trebuie să fi suferit un prejudiciu moral ca urmare a încălcării art. 2 din Protocolul nr. 4, care nu este compensat suficient prin constatarea încălcării. Ținând cont de împrejurările cauzei și statuând în echitate, conform art. 41, Curtea decide să-i acorde suma de 5.000 EUR.

B. Cheltuieli de judecată

112. Reclamantul solicită, de asemenea, suma de 2.718 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată suportate în fața instanțelor interne și suma de 10.000 EUR pentru cele efectuate în fața Curții.

113. În ceea ce privește cheltuielile cu procedura în fața instanțelor interne, Guvernul consideră că reclamantul nu a dovedit legătura dintre chitanțele trimise la Curte și procedurile interne aferente cauzei de față, deoarece aceste documente nu precizează procedurile pentru care a fost plătit onorariul avocațial. În ceea ce privește cheltuielile suportate în fața Curții, Guvernul consideră că sunt exorbitante (*Sabou și Pîrcalab împotriva României*, nr. 46.572/99, §§ 65—67, 28 septembrie 2004) și că reclamantul nu a depus la dosar copia contractelor de asistență judiciară și o listă recapitulativă a orelor de lucru ale avocaților.

114. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care li s-a stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. În cauza de față, ținând cont de elementele aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabilă suma de 7.000 EUR pentru toate cheltuielile legate de procedura națională și pentru procedura în fața Curții, pe care o acordă reclamantului.

C. Dobânzi moratorii

115. Curtea consideră necesar ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN UNANIMITATE,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 2 din Protocolul nr. 4, referitor la măsura preventivă din data de 2 septembrie 1998, și pe art. 6 § 2 din Convenție și inadmisibilă în rest;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 2 din Protocolul nr. 4;

3. hotărăște că nu este cazul să analizeze pe fond capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 2 din Convenție;

4. hotărăște:

a) ca statul pârât să îi plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform dispozițiilor art. 44 § 2 din Convenție, sumele de mai jos, ce vor fi convertite în lei românești, la rata de schimb valabilă la data plății:

(i) 5.000 EUR (cinci mii euro) cu titlu de prejudiciu moral;

(ii) 7.000 EUR (șapte mii euro) cu titlu de cheltuieli de judecată;

(iii) orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit pentru sumele mai sus menționate;

b) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu trei puncte procentuale;

5. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 25 ianuarie 2007, în aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Boštjan M. Zupančič,
președinte

Fatoș Araci,
grefier adjunct

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE
— Prețuri pentru anul 2009 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Zile de apariție/săptămână	Greutate medie/apariție (grame)	Valoare (TVA 9% inclus) / lei		
					12 luni	3 luni	1 lună
1	Monitorul Oficial Partea I, limba română	750	5	50	800	210	75
2	Monitorul Oficial Partea I, limba maghiară	90	1	50	1.500		140
3	Monitorul Oficial Partea a II-a	200	5	60	2.250		200
4	Monitorul Oficial Partea a III-a	800	5	15	430		40
5	Monitorul Oficial Partea a IV-a	7.200	5	50	1.720		160
6	Monitorul Oficial Partea a VI-a	400	5	25	1.600		150
7	Monitorul Oficial Partea a VII-a	60	1	30	540		50
8	Colecția Legislația României	4	-	2.500	450	120	
9	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	-	3.500	750		70
10	Repertoriul actelor normative	1	-	1.750	140		

*Partea I bis se multiplică pe bază de comandă

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

